

Vợ Tôi, Cô Ấy Là Nhà Văn

Contents

Vợ Tôi, Cô Ấy Là Nhà Văn	1
1. Chương 1 -> 3	2
2. Chương 4 -> 5	3
3. Chương 6 -> 9	5
4. Chương 10 -> 14	7
5. Chương 15 -> 19	9
6. Chương 20.phần li	12
7. Chương 21.	13
8. Chương 22	14
9. Chương 23.	15
10. Chương 24	17
11. Chương 25	18
12. Chương 26	20
13. Chương 27	21
14. Chương 28	22
15. Chương 29.	24
16. Chương 30.	26
17. Chương 31.	27
18. Chương 32	28
19. Chương 33	31
20. Chương 34.	32

Vợ Tôi, Cô Ấy Là Nhà Văn

Giới thiệu

'Yến Tử, kể từ khi anh gặp em, đến nay đã bảy năm. Bảy năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-toi-co-ay-la-nha-van>

1. Chương 1 -> 3

Hà Nội đang vào những ngày lạnh nhất của lịch sử, Ba Vì tuyết đóng dày cả gang, Lạng Sơn, Cao Bằng, Nghệ An trâu bò vì lạnh quá mà chết cồng cả, rau cải chụp ảnh lên như là kem rau vậy.

Tôi đang chuẩn bị lên Sa Pa đón vợ tôi về nhà.

Nói ra thật là đau xót. Ngày hôm trước của hôm trước, trời rét căm căm, sáng sớm tôi tỉnh dậy định ôm vợ tôi thì không thấy cô ấy đâu cả.

Tôi giật mình, chẳng lẽ tôi quên cô ấy ở xứ nào

Tôi háng giọng :

-Yến Tử, chồng muốn được hôn buổi sáng.

Cô ấy không đáp,, cô ấy biến mất với cái ba lô quen thuộc của cô ấy.

Tôi nhăn nhó dậy đi làm.

Đến tối, vẫn chưa thấy cô ấy về, điện thoại của tôi cũng không có lấy một tin nhắn, một cuộc gọi nhỡ.

Tôi lăn lộn trên cái giường lớn trống vắng mãi không ngủ được, mới gọi cho cô ấy

‘ ‘Yến Tử, em đâu rồi”

Tôi thấy cô ấy hét lên vui vẻ

‘ ‘ em đang ăn khoai nướng a~thơm cực”

Nói nửa ngày mới biết cô ấy trốn tôi lên Sa Pa ngắm tuyết, đã thế trong điện thoại còn nghe thấy giọng trai lạ nữa chứ.

Cô ấy vui vẻ đi chơi, bỏ tôi mỗ to mắt nhìn trần nhà,

thật là uất nghẹn không nói lên lời.

Đây là lần thứ ‘n’ cô ấy đột nhiên biến mất.

Mà lần nào cũng khiến tôi hụt hẫng vô cùng.

Chương 2: Lo cho vợ

Là bác sĩ, tôi đâu có nghỉ phép nhưng vì cô vợ nhỏ của tôi, tôi đành gượng xin nghỉ hai ngày rước nàng về dinh.

Bởi vợ tôi tuy hay chạy nhảy đây đó nhưng lại dễ mải chơi mà quên đi sức khỏe của bản thân. Mà ở Sa Pa âm 6 độ chứ ít gì.

Cái ba lô con cóc ấy thì làm gì có quần áo ấm cơ chứ.

Làm chồng như tôi, không thể không lo lắng cho vợ.

Tôi còn đang trăn trở xem nên gọi cô ấy về hay lên tận nơi đón cô ấy, tôi đành gọi điện.

‘ ‘ Yến Tử, anh lạnh quá, về sưởi ấm cho anh đi ”

Cô ấy chỉ lạnh giọng đáp-

‘ ‘ Cuộn người lại, tự lăn vào ngăn đông trong tủ lạnh, cơ thể bị đông cứng đột ngột, anh sẽ không thấy lạnh nữa. Đợi mùa hè, em đem anh ra sưởi ”

Tôi làm bộ vật vờ trong điện thoại

‘ ‘ Yến Tử à ”

Nhưng mới gọi được tên cô ấy thì cô ấy đã tắt máy, chỉ còn một tràng dài tút..tút...tút..

Tôi nhìn trân trân vào ảnh cưới treo trong phòng, trong ảnh cô ấy cười rạng rỡ. Tôi khóc không ra tiếng

Yến Tử à, em không thương anh được một chút sao..

Chẳng lẽ ông trời bắt tôi phải đuổi theo cô ấy để bù lại khoảng thời gian trước kia sao~.

Chương 3: Anh trai?

Yến Tử, tôi hay gọi cô ấy như vậy, bởi ngày trước cô ấy kể với tôi là khi cô ấy còn bé, bố cô ấy hay kiệu cô ấy trên cổ đi khắp xóm chơi, lúc đó nổi phim Hoàn Châu Cách Cách nên ai cũng gọi cô ấy là Tiểu Yến Tử là như vậy.

Nhưng tên thật của cô ấy là Hoàng Dương Yến, tôi không thích cái tên này cho lắm, không phải tôi chê tên cô ấy không hay mà bởi nó..rất trùng hợp.

Tên tôi là Hoàng Hải Đăng, tuy cùng họ nhưng lại chẳng có quan hệ anh em họ hàng gì xất. Mỗi lần giới thiệu cô ấy cho bạn bè, đứa nào đứa ấy rú lên

‘ ‘ mà y có em gái hồi nào mà tao không biết vậy ?’

‘ ‘ em gái mà y xinh dữ vậy, cho tao số điện thoại đi ’

Thế có chết tôi không.

Cũng vì cái tên này mà khi dẫn cô ấy về nhà ra mắt bố mẹ, mẹ tôi tuy rất quý cô ấy nhưng lại sốt vó đi tìm hiểu xem có phải là con cái họ hàng hàng hốc nào đó không. Mẹ tôi dò cẩn thận từng đời một trong dòng họ, sợ tôi quen nhầm người cháu xa, em xa gì gì đó.

Cô ấy biết chuyện, cười lớn như chưa từng biết chuyện nào hài hước hơn.

Cô ấy còn ngọt ngào nhìn tôi gọi hai tiếng : Anh trai.

Tôi méo mặt nhìn mẹ, tổn thương vô cùng tận

2. Chương 4 -> 5

Tôi tự lái xe lên Sa Pa, đường trơn trượt khủng khiếp.

Càng gần đến nơi, trời càng lạnh. Hơi sương mù thật khó để thấy đường đi, thanh gạt mưa của ô tô cứ gạt đi gạt lại liên tục

Rối cả mắt.

Cuối cùng tôi cũng đến được nơi khách sạn cô ấy trọ, khách sạn xây dựng theo hướng tự nhiên, là một dãy nhà bằng gỗ, ngăn từng phòng lớn cho khách trọ.

Tôi hỏi người quản lý ở đây

‘ ‘ Cho tôi hỏi khách trọ Hoàng Dương Yến ở phòng nào vậy ?’

‘ ‘ Người anh hỏi có phải nhà văn Dương Yến không ? »’

‘ ‘ Đúng vậy, cô ấy ở phòng nào ?’

‘ ‘ Cô ấy ở phòng 103, nhưng giờ cô ấy không ở trong phòng, cô ấy vừa đi cùng quản lý ra ngoài rồi, anh có thể ngồi ở phòng khách của khách sạn chờ cô ấy »’

‘ ‘ Cảm ơn ”

Tôi ngồi một lát nhưng không thấy cô ấy, tôi lại không phải tuýp người thích chờ đợi, nên tôi tự mình đi dạo, ngoài đường rất đông, vì có tuyết nên khách du lịch đổ xô về đây ngắm tuyết.

Đâu đâu cũng thấy người ta làm người tuyết

Đám trẻ ném tuyết bay cả vào người tôi.

Tôi không thích lạnh, nên càng không thích lạnh tới có tuyết như vậy

Tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc,
Cô ấy đứng một mình, ánh mắt chăm chú hướng về một phía
Tôi nhìn theo hướng cô ấy nhìn, là chỗ có mấy người thanh niên đang khênh một con bò bên vệ đường.
Con bò chết cứng vì lạnh.

Yến Tử, cô ấy đang đau lòng.

Tôi bước lại, cô ấy nhìn thấy tôi, mắt cô ấy còn đang long lanh nước.
Tôi đứng chắn trước mặt cô ấy, cho cô ấy nụ cười rạng rỡ nhất của tôi.

“ ‘ Yến Tử, không nhìn nữa, anh đến rồi này, chúng ta về thôi » ”

Tôi vừa nói, vừa hôn lên chóp mũi lạnh ngắt và đỏ rực như mũi tuần lộc của cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi, rồi cười rất đúng chuẩn điệu dàng nhưng lại hơi hơi nheo mắt lại. nói

“ ‘ Ha, ha,, em cũng có một con bò ”

Tôi :...

Cô ấy đau thương nhanh lắm, không cho người ta phản ứng kịp.

Chương 5: Gọi tình

Về đến khách sạn, tôi vào phòng tắm bởi bản thân có chút mắc bệnh sạch sẽ. Tôi cầm khăn tắm, nhìn vợ âu yếm

“ ‘ Yến Tử, tắm đi ”

Vợ tôi ngồi trên giường, chăm chăm vào màn hình lap top, đáp gọn lỏn

“ ‘ Ừ, tắm đi ”

Tôi tiếp tục, dùng giọng nói mật ngọt chết ruồi để dụ dỗ cô ấy

“ ‘ Tắm cùng đi vợ ”

Vợ tôi bấy giờ mới ngẩng lên nhìn tôi, tròng mắt, không có gì là dính mật cả, vợ chuyển sang ánh mắt khinh bỉ :

“ ‘ giờ anh có tắm không ? ”

Tôi tủi thân, tự mình đi vào phòng tắm.

30 phút sau.

Tôi mặc áo choàng tắm đi ra, thấy vợ vẫn ngồi im trên giường, tôi bảo vợ :

“ ‘ Anh muốn ”

Vợ nhìn tôi, xem chừng không hiểu ý nên hỏi lại :

“ ‘ Muốn gì ”

Khi tôi đổ mặt, cô ấy hiểu ra, à một cái rồi tụt xuống giường, cô ấy đứng sát vào người tôi, tay kéo một bên áo choàng tắm của tôi xuống. Cô ấy kiễng chân, hôn lên vai tôi rồi cắn nhá nhá.

Người tôi lạnh lạnh, nóng rực,...

Rồi bất ngờ cô ấy buông tôi ra, chép miệng đầy tiếc rẻ

“ ‘ Cẩn anh em lại thấy đói, tự đừng muốn gặm sườn non quá đi, em đi ăn cơm đây, anh thay đồ đi ”

Tôi :...

Cô ấy ra đến cửa, tôi mới tỉnh lại mà gào thét

‘ ‘ Hoàng Dương Yến, em phải chịu trách nhiệm, người anh nóng rực rồi đây này ‘ ‘

Cô ấy thản nhiên

‘ ‘ nước lạnh có kìa”

Rồi cười đều mà khép cửa không thương tiếc.

Có cái khổ nào như cái khổ này không, sao cô ấy không ăn tôi trước đã chứ.

Yến Tử, em là đồ đều.

3. Chương 6 -> 9

Chương 6: Con bò hay đẹp trai

Lúc tôi thay đồ xuống thì cô ấy đang gọi thêm món, tôi đến gần thì thấy nghe loáng thoáng người tiếp bàn nói là con bò nhà chị xuống rồi kìa

Tôi kéo ghế ngồi xuống đối diện cô ấy :

‘ ‘ cô ta vừa nói gì vậy, sao lại nhìn anh ‘ ‘

Vợ tôi tỉnh bơ đáp

‘ ‘ chồng chị đẹp trai quá a”

Sao tôi không thấy giống như cô phục bàn đó khen tôi nhỉ.

Dù sao cũng có cái gì đó không đúng.

Tôi cười tươi nhìn vợ thăm dò :

‘ ‘ đúng không ?”

‘ ‘ thật đó, »”

Tôi mát dạ vô cùng, trong bữa ăn tôi muốn nói chuyện với vợ tôi một chút. ấ thể mà cô ấy chỉ tập trung ăn ,không thèm liếc nhìn tôi một cái.

Trong khi xung quanh, các cô gái trẻ cứ nhìn tôi rần rần.

Tôi nhìn vợ, vợ ơi, chồng tủi thân quá đi.

Lúc ăn xong,tôi bảo cô ấy lên phòng trước,để tôi đi vệ sinh xong rồi lên sau. Cô ấy chẳng thèm quan tâm, đi một mạch về phòng.

Tôi đi tìm người tiếp bàn ban nãy, hỏi lại cô ta, cô phục vụ bàn xấu hổ nói lại câu vừa nãy,kết quả giống y như câu tôi nghe loáng thoáng ban nãy.

Tôi nắm chặt tay uất hận, vợ ơi là vợ, dám nói dối thẳng thừng như thế à.

Tôi quyết tâm

‘ ‘ đã thế đêm nay, chồng trâu bò cho vợ xem ”

Chương 7: Anh nhớ em

Cô ấy mới lên trước tôi hai ngày mà xem chừng rất thân thiết với người quản lí ở đây. Lúc ra về. tên quản lí đó còn đem bỏ vào xe cho cô ấy rất nhiều đặc sản, còn bắt tay lưu luyến hẹn đi hẹn lại vợ tôi lên Sa Pa chơi thường xuyên nữa.

Tôi không nói một câu nào.

Lúc lên xe, cô ấy quay sang tôi, vừa ăn vừa nói :

‘ ‘ anh ta nhiệt tình quá chồng nhỉ ‘ ‘

Tôi lạnh giọng :

‘ ‘ Anh không có thời gian đón em”

Cô ấy bỏ viên kẹo vào miệng, vừa nhìn tôi vừa nhai, ý xem tôi là viên kẹo mà cắn nát đây mà.

Cô ấy nói :

‘ ‘ Anh không đón, em tự bắt xe về nhà, là anh nhớ em nên mới phải lên tận đây đây chứ”

Cô ấy nhìn tôi, như sẵn sàng tiếp đón cuộc đấu khẩu, nhưng lại không ngờ tôi thành thật thú nhận :

‘ ‘ Đúng, là anh nhớ em”

Cô ấy bất ngờ. Im re

Nhưng rồi tôi nghe thấy cô ấy có một tiếng, không cần nhìn tôi cũng biết, cô ấy đang mỉm cười.

Chương 8: Vợ làm anh cảm động

Công việc cô ấy thuộc loại cảm hứng, đôi khi rất khó chịu. Thế nên nhiều việc tôi không ép cô ấy bao giờ.

Thật ra bản thân tôi cũng không giúp gì được cô ấy

Tôi đi từ sáng sớm cho đến tối, đến đêm đang ngủ, bệnh viện gọi lại phải lật đật đi. Toàn bộ công việc nhà cho đến đối đáp hai bên nội ngoại đều một tay cô ấy lo.

Rồi có lúc nhà xuất bản giục bản thảo, cô ấy bận túi bụi, áp lực rất lớn.

Rất nhiều lần, tôi hẹn cô ấy rằng tôi sẽ về nhà ăn tối, nhưng đến giờ về thì đột nhiên có ca bệnh khẩn cấp, tôi lại chuẩn bị đồ vào phòng phẫu thuật, không có thời gian báo cho cô ấy một câu.

Đến khi nửa đêm về nhà, thấy cô ấy ngồi ngủ gục trên bàn ăn đợi tôi, cơm canh nguội lạnh.

Vừa ấm áp lại thương vợ vô cùng.

Xúc động tôi ôm lấy cô ấy, cô ấy mở mắt ngơ ngác nhìn tôi rồi lại nhìn đồng hồ điểm 1 h sáng.

Cô ấy lại tắt bật :

‘ ‘ anh ăn chưa ? để em hâm lại đồ ăn”

Tôi ấn cô ấy ngồi xuống ghế.

Tôi nấu.

10 phút sau: hai vợ chồng ngồi ăn mì gói với cơm, dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng thấy ngon vô cùng

Chương 9: Lần đầu gặp gỡ

Nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy ở trên xe bus, đó cũng là những lần ít ỏi tôi đi xe bus. Tôi với cô ấy đều học năm nhất, cô ấy học sư phạm, tôi học y đa khoa bên quốc gia. Hôm ấy trời mưa tầm tã, xe bus đông nghẹt người, lại còn nhóp nhép nữa.

Cô ấy trông rất buồn cười, người thì ngắn có một mẩu lại còn mặc váy, vừa ngô ngố lại vừa trẻ con. Cô ấy đứng lên cả bệ để nhường cho khách trạm tiếp đi vào nhưng chỉ cao hơn tôi một chút.

Một mét 52 với 1 mét 75, cô ấy trông giống em gái bé nhỏ.

Chiếc xe bus cứ đi chút lại tắc đường phanh gấp.

Cô ấy ngả dúi dụi, nhìn rất thắm.

Tôi đỡ cô ấy, rất nhiều lần.

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, ha ha, lúc đó tôi có chút bối rối.

Tôi phát hiện cô ấy mặc áo sư phạm, nên mới trêu :

‘ ‘ Tớ vẫn mong sau này lấy được vợ sư phạm ấy”

Cô ấy nhìn tôi lần nữa, tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì, rồi nói nick facebook của cô ấy cho tôi. Nói tôi hãy kết bạn.

Tôi ấn tượng với cô ấy.

Không ngờ, 7 năm sau, chúng tôi cưới nhau thật.

4. Chương 10 -> 14

Chương 10 : sự thăng thấn của cô ấy

Khi quen được một tuần.

Cô ấy thăng thấn nói rằng : Làm người yêu cô ấy đi.

Nhưng tôi đã hứa với bố mẹ là khi đi học sẽ không yêu .

Tôi không biết cô ấy cảm thấy như thế nào, bởi cô ấy không nói, còn tôi, từ trước tới giờ trừ mẹ tôi, tôi không bao giờ dành thời gian tìm hiểu người khác.

Tôi thuộc dạng ít nói, nếu cô ấy không nhắn tin trước, tôi cũng sẽ không nhắn tin.

Cô ấy nói : Tớ dùng thời gian để chứng minh tấm chân tình này

7 năm sau, chúng tôi có thể kết hôn.

Đều dựa vào sự kiên trì của cô ấy.

Chương 11 : lần hẹn hò thứ nhất

Tôi có chút hồi hộp khi gặp cô ấy.

Cô ấy vẫn ngô ngố như lần đầu gặp, nhưng cô ấy không ăn mặc nữ tính nữa mà ngược lại rất nam tính.

Đó là lần đầu tiên tôi nắm tay con gái,

Bàn tay cô ấy nhỏ nhắn và lạnh lạnh giữa trời thu tháng 10.

Tim tôi đập loạn xạ, chúng tôi vào trong nhà sách, rồi đi hội chợ ẩm thực.

Tôi nhận ra, kiến thức đời thường điều mà ai cũng biết thì cô ấy lại không biết. Nói chung là hạn hẹp vô cùng.

Cô ấy nói tôi là cuốn bách khoa toàn thư.

Nhưng cô ấy vẫn hay chê cuốn bách khoa này chỉ vì không thể giải thích vì sao tên tôi lại là Hoàng Hải Đăng ?

Chương 12 : lần hẹn hò thứ 2

Lần hẹn hò thứ 2, cách xa lần hẹn thứ nhất tận hai tháng rưỡi, vì cơ bản cũng không phải là hẹn hò, bởi chúng tôi không chính thức quen nhau. Nhưng gọi là hẹn thông thường thì cũng không đúng cho lắm.

Lần thứ hai này, cũng chính là Noel đầu tiên của chúng tôi.

Tôi hẹn cô ấy 25 đi chơi, nhưng ai ngờ tôi dính phải thi giữa kì, cuộc hẹn phải dời sang hôm sau nữa.

Cô ấy không vui lắm, lần đó cũng là lần đầu tiên cô ấy hỏi tôi có thích cô ấy không ?

Tôi không thể trả lời, vì lời hứa với bố mẹ tôi.

Mãi sau này, bạn cùng phòng của cô ấy năm đó gặp tôi tôi mới biết đêm đó cô ấy rất buồn.

Trời mùa đông lạnh, mưa lất phất.

Tôi hẹn cô ấy 2 giờ ở hồ Hoàn Kiếm nhưng tận 4 giờ cô ấy mới có mặt,

Vì ngồi nhầm xe bus.

Đi ven hồ, gió lạnh thổi lên, buốt đến tận xương.

Cô ấy mặc chiếc áo len mỏng hình hoa tuyết, rất dễ thương. Tôi nắm tay cô ấy bỏ vào túi áo khoác mình.

Lần đầu tiên tôi mong con đường này dài mãi.

Cô ấy tặng tôi chiếc mũ len màu đỏ.

Trùng hợp năm đó, miền bắc cũng lạnh xuống 4,5 độ như thế này

Cái mũ len đã cứu tôi khỏi chết rét.

Suốt mùa đông năm đó, bất cứ khi nào ở nhà, tôi luôn đội cái mũ đó.

Yến Tử, năm đó, tôi đã rất thích em.

Chương 13: theo đuổi

Yến Tử, tuy cô ấy là con gái nhưng tôi vẫn nghĩ việc cô ấy theo đuổi tôi là do cảm hứng chinh phục như bản tính ngao du của cô ấy

Ngày nào cô ấy cũng nhắn tin chúc ngày mới tốt lành

00.00h tôi đi ngủ thì 23h59 phút cô ấy nhắn tin chúc tôi ngủ ngon

Tôi gọi cô ấy là bé con

Là bé con của riêng tôi.

Có lần, cô ấy mất điện thoại, cô ấy nhắn tin qua facebook cho tôi là : giờ cậu đã mất đi 1 phiên phức nhỏ rồi

Tôi gửi icon mặt cười, chúc mừng đến cô ấy. Nhưng thật tâm, tôi rất thất vọng, nguyên rủa ba đời thăng ăn cắp.

14 :đợi

Cô ấy vẫn thường hay hỏi tôi, có nhớ cô ấy không.

Tôi chỉ nhạt nhẽo đáp lại, quên sao được.

Nhưng tôi biết trong thâm tâm tôi nhớ cô ấy, hi vọng cô ấy hiểu và thông cảm cho tôi. Tôi vẫn nghĩ rằng 7 năm, rất khó ai có thể đợi được tôi.

Nhưng cô ấy vẫn đứng đó đợi.

Những ngày đi thực tập, mấy tháng liền chúng tôi không liên lạc với nhau, tôi nghĩ rằng lần này chắc thôi hẳn đây

Nhưng đến ngày tôi về, cô ấy đến nhà trọ tôi thuê gần trường, đem cho tôi một đồng hoa quả, đặc sản ở cái nơi khỉ ho cò gáy mà cô ấy đến để lấy cảm hứng cho tác phẩm.

Rồi lạnh lùng buông một câu :

“ ‘ Cậu vất vả rồi, nghỉ ngơi đi”

Rồi cô ấy lại lặn mất tăm.

Nhưng tôi biết, cô ấy vẫn sẽ đứng nơi nào đó để đợi tôi, rất kiên nhẫn.

5. Chương 15 -> 19

15 : trời sinh một cặp

Cô ấy có sở thích đặc biệt, là xem phim đam mê, nhưng phải có cảnh H cô ấy mới có hứng thú, nhưng cô ấy nói với tôi. Cô ấy không phải hủ nữ, cô ấy có thể vô tư nói ra những vấn đề nhạy cảm.

Đối với một số người mà nói, cô ấy biến thái.

Nhưng tôi học y,, các bộ phận con người..và một số liên quan,tôi nắm rất rõ. Thế nên cô ấy không bao giờ ngại ngần nói với tôi những điều vô cùng là....bỉ ỉ.

Tôi hỏi cô ấy, tại sao lại thích tôi.

Cô ấy nói : cô ấy chữa bệnh tinh thần, tôi chữa bệnh thể xác, chúng tôi, trời sinh một cặp.

16 :Yêu được chưa ?

Ngày tôi tốt nghiệp đại học, tôi được bằng giỏi và được nhận ngay vào bệnh viện. Bố mẹ tôi, bạn bè rất mừng cho tôi.Tôi mãi mê tiệc tùng với họ hàng bạn bè, quên mất cô ấy, quên mất có tình yêu chờ tôi lâu như vậy.

Tận một tuần sau khi tốt nghiệp, tôi mới tìm cô ấy, mới nhận ra cô ấy không còn là cô bé 7 năm về trước hay leo đèo theo tôi.

Cô ấy trưởng thành rồi.

Vẫn ánh mắt nhìn thẳng vào tôi năm nào, cô ấy nói :

“ ‘ Tốt nghiệp rồi, yêu được chưa ?”

Tôi kéo cô ấy lại gần mình, lần đầu tiên tôi hôn một cô gái, khi tôi 25 tuổi.

Xin lỗi em, đã để em chờ anh lâu như vậy

17 : cầu hôn

Tôi định đi làm một thời gian rồi mới tính đến chuyện kết hôn, nhưng thoát ra khỏi việc học tôi mới nhận ra, sao cô ấy nhiều ong ong bướm bướm vậy quanh thế

Bấy lâu nay, cô ấy một mình chống chọi để đợi tôi

Quả thật, tôi xúc động vô cùng. 7 năm, tôi chưa một lần nói thích hay yêu cô ấy, không cho cô ấy 1 hi vọng để chờ tôi.

Tại sao, cô ấy lại có thể...

Sau này tôi có hỏi cô ấy về thắc mắc đó, cô ấy nói rằng : anh không nói nhưng anh hành động của anh cho em hi vọng,

Cô ấy còn nói : không phải cái gì cũng phải nói ra rành mạch được, có một thứ ngôn ngữ dấu hiệu nằm ngoài câu chữ.

Cô ấy luôn làm tôi cảm động như vậy

Lần đó, khi tôi nhận ra, tôi có khả năng mất cô ấy như chơi nếu không làm gì đó. Thế là một ngày gần nhất, tôi mới mới được đầy đủ hai bên gia đình đến nhà hàng.

Tất cả mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, tôi mới gọi cô ấy đến.

Nói thật tôi hồi hộp, tôi sợ cô ấy chán tôi rồi, chứ một chốc tôi lại đưa tay sờ vào túi, tôi cảm thấy chiếc hộp vuông nhỏ như động đậy.

Cô ấy phải đi nộp bản thảo, tận 20 phút sau mới hồng hộc chạy đến. Thấy người lớn hai bên chưa ai gọi món, mà đợi cô ấy, cô ấy rồi rít xin lỗi,

“ ‘ con xin lỗi, để mọi người đợi lâu quá, con bị kẹt xe mà anh Đăng đâu ạ ?”

Đèn trong nhà hàng vụt tắt.

Lúc sáng trở lại thì tôi đã quỳ đúng tiêu chuẩn trước mặt cô ấy.

Cô ấy đưa tay lên miệng, xem chừng rất xúc động.

Tôi cũng xúc động, tay cầm hộp nhẫn run run, tôi nói

‘ YẾN TỬ, kể từ khi anh gặp em, đến nay đã bảy năm. Bảy năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Anh biết, em đã luôn dõi theo anh. Kiên định chờ anh. Em đã bỏ qua cho anh bao sự vô tâm, thờ ơ. Bảy năm, em buồn em đau anh không hề biết đến, lúc em cô đơn, anh cũng không thể ở bên. Yến Tử, cảm ơn em đã kiên nhẫn chờ anh, Yến Tử, có thể cho anh một cơ hội dùng phần đời còn lại để tìm hiểu em, bù đắp cho em những năm tháng trước kia không? Cùng anh đi hết quãng đời còn lại.

Yến Tử, làm vợ anh nhé?”

Cô ấy im lặng nhìn tôi, rồi bật khóc, cô ấy vừa khóc vừa mắng tôi:

‘ nói gì mà dài dòng vậy, làm người ta xúc động muốn chết”

Tôi bật cười, ai có mặt ở đó cũng bật cười cả, tôi mắng nhẹ:

‘ Thế giờ có lấy không?”

Cô ấy mếu máo: Có

Tôi đứng dậy, đeo nhẫn vào tay cô ấy, tôi thề, đó là giây phút hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi.

18: trước ngày cưới

Tôi cứ nghĩ cô ấy là nhà văn thì thường phải rất thận trọng và tỉ mỉ cho đám cưới, nhưng ngược lại, cô ấy rất bàng quang, chỉ có tôi là vừa chạy việc ở bệnh viện vừa lo cho khách khứa đám cưới.

Thật là mệt muốn chết.

Cô ấy biến mất trước hôm cưới, làm tôi sợ hãi cô dâu bỏ trốn mà phải vội vã đi tìm.

Lúc tìm được cô ấy thì thấy cô ấy đang đánh chén cốc chè to đùng ở một tiệm gần trường đại học của cô ấy.

Tôi không kìm được mà mắng cô ấy sao không lo đám cưới mà lại chạy ra đây.

Cô ấy chỉ nhìn tôi cười không nói gì.

Tôi ngồi được một chút thì chủ quán là một chú trung tuổi ra tiếp :

‘ Yến, là bạn trai à ?”

Cô ấy có chút gượng gạo đáp

‘ Anh ấy là chồng chưa cưới của con, mai tui con kết hôn”

Chú à một cái, rồi vỗ vai tôi.

‘ Vợ cháu là khách quen ở đây, 6,7 năm rồi. Chưa bao giờ chú thấy nó đi cùng một người con trai đến đây ăn , trân trọng nhé, kết hôn rồi, đừng để vợ một mình như trước”

Tôi bỗng dưng thấy xấu hổ, cô ấy bao năm vẫn âm thầm chịu đựng như thế.

Vừa nãy tôi còn mắng cô ấy.

Tôi, đúng là tôi mà.

18. Về thăm ngoại

Người nhà của tôi rất cưng cô ấy, còn hơn cả tôi ấy chứ.

Nhất là ông ngoại, lần tôi đưa cô ấy về thăm ông ngoại ra mắt. Tôi tưởng cô ấy rụt rè, ai dè, vừa gặp ngoại, cô ấy đã tít tít :

‘ Ngoai, để con bóp vai cho ngoại, con rất giỏi bấm huyết nha’

‘ Ngoai, con nhổ tóc sâu cho ngoại đỡ ngứa nha’

‘Ngoai, con nấu món bánh trôi gia truyền con học lỏm từ bà ngoại cho Ngoại nhé ‘

...

Tôi méo mặt nhìn vợ tương lai đây.

Chỉ nửa buổi, cô ấy đã lấy hết tình cảm của ông tôi rồi.

Tôi chỉ muốn xem tin tức một chút mà cô ấy đã gào lên :

‘ Ngoai ơi, Hải Đăng không cho con xem ti vi’

‘ Ngoai ơi, Hải Đăng không cho con ăn bánh’

‘Ngoai ơi, Hải Đăng không phụ con nấu cơm’

...

Điệp khúc ấy còn dài mãi.

19.Chúc mừng năm mới

Cuối cùng đã hết đợt rét căm da căm thịt, còn một tuần nữa là đến tết nguyên tiêu. Tôi bận việc ở bệnh viện, lại một mình cô ấy đem bánh trái đi thăm hết họ hàng gia đình bên nội bên ngoại. Đến tận chiều 30 tết, tôi mới xin đổi ca để về nhà với vợ.

Nhà cửa vợ tôi đã dọn dẹp hết,rất sạch sẽ, mâm ngũ quả cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng cô ấy không ở nhà

Gọi điện thì mới biết cô ấy đang đi dạo công viên gần nhà, tôi đi bộ ra tìm vợ, thấy vợ đang nói chuyện với một cặp vợ chồng già.

Ông già được ngồi xe lăn cho bà vợ đẩy,

Vợ tôi rất khác người, tuổi như cô ấy thường nói chuyện với những người trẻ tuổi,đi shopping này nọ, nhưng cô ấy thì không, nếu rảnh cô ấy đi dạo công viên trò chuyện với những người lớn tuổi.

Cô ấy nói, với bất kì ai, cô ấy đều học được một điều gì đó.

Cô ấy thích hầu chuyện người già, nghe họ kể những gì họ đã làm, đang tiếc nuối

Cô ấy nói, người già rất cô đơn, cái cô đơn của họ không giống với cái cô đơn lạc lõng của người trẻ

Mà là sự cô đơn, của một thời xa vắng

Tôi nắm bàn tay cô ấy, cùng chúc họ ăn tết vui vẻ

Lâu lắm rồi, tôi mới được nắm tay cô ấy đi dạo, tôi nói

‘ Về già, anh sẽ đẩy xe cho em’

‘ Nhớ đấy, em sẽ ghi âm lại’

Tôi yêu vợ, từ lúc nào tôi không biết, cô ấy cứ nhẹ nhàng bước vào tim tôi như vậy, đến khi tôi nhận ra thì tình cảm đã quá sâu sắc rồi.

Tình yêu của chúng tôi không gặp phải sự phản đối này nọ, hay ghen tuông , mà còn cần nhiều hơn sự dũng cảm, kiên định chờ thời gian đi qua.

Thời gian cuốn trôi tất cả, nhưng cô ấy vẫn đứng đó, chờ ngày chúng tôi hạnh phúc.

Khoảng khắc giao thừa, tôi ra đường cùng vợ xem bắn pháo hoa.

Bàn tay tôi vẫn đan chặt tay cô ấy,

-Yến Tử, chúc mừng năm mới

-Hải Đăng, năm mới vui vẻ..

6. Chương 20.phần Ii

Đạo này kí ức về thời đại học của tôi khi quen vợ cứ bị đánh thức một cách kì lạ. Hình như sau khi cưới tôi càng bị rung động bởi vợ nhiều hơn, ngay cả khi những thói quen ngổ ngẩn và xấu xí của vợ bị phơi bày một cách triệt để.

Nói về ngày trước, dù thế nào đi nữa tim tôi cũng không đập loạn xạ như bây giờ, và nỗi nhớ cũng không da diết như bây giờ.

Nói thực tôi không thích cô ấy bay nhảy một tẹo nào, cảm giác thật khó diễn tả khi một người đầu đất nước và một người cuối tổ quốc. Xa cách nghìn trùng, điện thoại cô ấy thì chẳng bao giờ liên lạc được, phải biết là cô ấy rất lười sạc pin. Mỗi lúc giờ nghỉ trưa, đi ăn cùng đồng nghiệp tranh thủ gửi tin nhắn cho cô ấy,nếu có thì ít nhất 3 ngày sau cô ấy mới thêm nhắn lại.

Đau khổ tột cùng.

Mà dù có gọi được đi chăng nữa, cũng không thể nào thỏa mãn được nỗi lòng.

Bản thân không phải là gia trưởng kìm hãm cô ấy, nhưng nếu bạn đi làm cả ngày, dù tan tầm muộn thế nào đi chăng nữa mà trong lòng vẫn an tâm có một người đang chờ mình ở nhà, bạn biết chỉ cần về nhà là có thể chắc chắn gặp được,cô ấy sẽ chào bạn bằng một cái ôm, đặt sẵn đôi dép đi trong nhà trước cửa cho bạn, cõng giúp bạn chiếc áo sơ mi thấm mồ hôi của ngày, nhẹ nhàng kêu bạn đi tắm, cô ấy sẽ đợi bạn cùng ăn cơm.

Cảm giác ấy không ngôn từ nào diễn tả, nếu buộc phải diễn tả, thì tôi xin nói một câu như này: Tôi nguyện dùng tất cả tình yêu, sinh lực,trí lực để cùng em đi tới cuối đời, một ngày cũng không phân rời.

#

Nhớ một lần, tôi cùng cô ấy xem phim, là một bộ được chuyển thể từ tiểu thuyết, hình như là : Bên nhau trọn đời do Huỳnh Hiểu Minh và Dương Mịch thủ vai. Trong phim thì nam chính chờ nữ chính 7 năm để quay lại, tôi không nhớ rõ nội dung vì tôi không thích phim tình cảm kiểu này, công dụng duy nhất của tôi bây giờ là gấu ôm nằm bên cạnh cô ấy và đưa trà nước bánh kẹo.

Nữ chính theo đuổi nam chính rất quyết liệt, nhưng nam chính cũng nói một câu tương tự như câu tôi nói với vợ:

” Tôi không có ý định tìm bạn gái khi còn đại học”

Dương Mịch có đáp lại rằng: ” Vậy em xếp hàng chờ anh tốt nghiệp, đợi khi anh tốt nghiệp rồi thì em được ưu tiên lựa chọn chứ”

Tôi cứ nghĩ lúc đó anh ta sẽ cương quyết cự tuyệt cô này nhưng ai ngờ Huỳnh Hiểu Minh đáp: ” Nếu 4 năm nữa em chắc chắn là bạn gái của anh thì tại sao anh không sử dụng quyền lợi này sớm hơn”. Và họ đến với nhau.

Lúc đó vợ có quay sang tôi, hỏi rất nghiêm túc. Nếu lúc đó em hỏi anh câu đó, anh có yêu em sớm hơn không.

Tôi cương quyết lắc đầu,

-Phim không giống đời thực, anh sẽ không đến với em.

Tôi lỡ 7 năm với cô ấy, nghĩ lại, tôi vẫn không thấy tiếc nhiều vì điều đó, bởi nếu không qua quãng thời gian dài như vậy, tôi đâu biết được có một tình yêu vĩ đại như vậy.

giả sử lúc ấy tôi đến với cô ấy thật thì tình yêu sinh viên lúc còn trong trường và sau khi ra trường hoàn toàn khác nhau, không ít đôi yêu nhau 7 8 năm trời, gần đây tôi lướt facebook còn có đôi yêu nhau 10 năm, sau 10 tháng ra trường chuẩn bị kết hôn thì chia tay. Không ai nói trước được điều gì, bản thân tôi bấy giờ còn trẻ, lại mang nhiệt huyết dồn hết vào công việc thế nên không còn dũng cảm đặt cược vào tình yêu.

Nghe tôi trả lời vậy, mắt cô ấy thoáng sự thất vọng,

tuổi thanh xuân cô ấy hướng hết về tôi, tôi chỉ hi vọng phần đời còn lại có thể bù đắp được phần nào cho cô ấy.

Yến Tử, yêu em.

7. Chương 21.

Tôi chưa thấy vợ tôi ghen bao giờ, nhưng mà việc cô ấy gia trưởng cảm đoán tôi qua lại với nữ nhân thì tôi đã được linh ngộ từ rất sớm.

Hồi tôi quen cô ấy năm nhất, chúng tôi vốn không xác định quan hệ gì cả, nhưng cô ấy đã hành xử như là cô ấy là bạn gái của tôi.

Có lần cô ấy về nhà nghỉ cuối tuần, cô ấy nhắn tin cho tôi nói rằng: " Dù tớ không có ở đây, cậu cũng phải biết giữ mình". Lúc đầu cô ấy còn mềm mỏng nhưng về sau thì cảm đoán tuyệt đối, nói với tôi là không được cho con gái tiếp cận tôi, ngoại trừ cô ấy.

Cô ấy, không phải dạng vừa nha.

Rõ ràng cô ấy được nhiều nam nhân quan tâm, theo đuổi như vậy, tại sao còn cấm tôi chứ. Tôi đem thắc mắc giải trình với cô ấy, cô ấy gạt phăng đi, cô ấy tin tưởng bản thân cô ấy, còn tôi...hóa thành đồ lãng nhăng.

Lúc cô ấy nói như vậy, chẳng hiểu sao tôi lại có chút mặc định như lời cô ấy cấm. Tuy Sư Phạm cạnh Quốc gia nhưng phần lớn thời gian tôi học bên Khoa học nhân văn, rất xa chỗ cô ấy, tôi làm gì cô ấy cũng chẳng thể biết.

Nhưng hình như, tôi lại thích sự cảm đoán không điều kiện này.

Còn lí do, bản thân tôi cũng không lí giải được.

#

Tôi thuộc kiểu người không hay bộc lộ tâm tình của mình ra bên ngoài, vì ngoài gia đình mình ra, tôi vẫn nghĩ chỉ có một mình, cũng chẳng ai hiểu được tôi và hơn hết, nói ra có giả quyết được vấn đề đâu, thế nên, nhiều chuyện,tôi một mình phân đấu tự giải quyết.

Tính cách độc lập từ đó mà hình thành.Có một lần,áp lực học đè nặng, tôi thực sự rất mệt mỏi, tôi online mạng xã hội, cô ấy nhắn tin đến, chúng tôi chỉ nói vài câu tâm phào nhạt nhẽo như thường, nhưng không hiểu sao cô ấy biết tâm trạng tôi không tốt, rõ ràng tôi che giấu rất tốt rồi. Cô ấy gọi điện đến, tôi thắc mắc tại sao cô ấy biết, cô ấy nói do cô ấy cảm nhận được. Sự nhạy cảm của cô ấy, tôi biết hơn người bình thường rất nhiều, nhưng không nghĩ có lần tôi phải thua như vậy.

Thỉnh thoảng khi tôi rảnh, thường là đêm trước chủ nhật, thì chúng tôi có thể nói chuyện với nhau.

Có lần dai dẳng mãi đến hơn 1 h sáng hai đứa mới chịu đi ngủ, mà đến giờ nhớ lại, tôi cũng chẳng nhớ nổi mình có chuyện gì lắm thế không biết, mà vốn tôi không có chuyện, chỉ có cô ấy lải nhải mà thôi.

Chưa yêu nhau mà đã thế này, nếu tôi đồng ý làm người yêu cô ấy thật thì không biết đến cỡ như thế nào nữa. Tôi thực không dám tưởng tượng.

Cái giọng điệu trẻ con ấy,nhiều năm sau vẫn không thay đổi

#

Tôi phải thừa nhận, cô ấy rất lảm chuyện, mà toàn chuyện không đâu, có lúc tôi thấy phiền thật sự, muốn bỏ quách cô ấy đi, chẳng thèm bận bịu gì nữa hết.

Tối hôm đó, tôi mới ăn tối xong thì nhận được tin nhắn của cô ấy kêu là bị dị ứng. Kèm theo một loạt từ ngữ và hình ảnh biểu lộ cảm xúc.

Cô ấy mới từ nhà lên, không hiểu nước bên nhà trọ cô ấy kiểu gì mà mặt mọc từng lúm từng hạt mẩn nhỏ.

Đã thế cô ấy lại còn ngứa ngáy đến mức ra sức gãi vì ngứa. Đồ đại ngốc, ngứa hết chỗ nói.

Tôi ở xa cô ấy như vậy, chẳng thể giúp được gì. Chỉ có thể kêu cô ấy đi mua thuốc trước, một lát sau thấy cô ấy nhắn lại rằng các nhà thuốc gần đó đã đóng cửa, dù gì cũng gần đêm rồi.

Tôi hơi bức, cô ấy chẳng bao giờ biết chăm sóc sức khỏe cho bản thân, nhưng vẫn phải dịu dàng an ủi cô ấy. Hôm sau thì cô ấy đến bệnh viện khám, kêu tôi là bị viêm tận hai mũi, đau muốn khóc.

Sau này nghe cô ấy kể lại, cả cái phòng khám hôm ấy, cô ấy đứng lóc chóc toàn đám trẻ con, chỉ có cô ấy là hơi người lớn một chút và một ông bị cao huyết áp. Một đứa trẻ khóc là cả đám rộ lên khóc cùng, cô ấy đau hết cả đầu. Chính cô ấy cũng làm chị y tá khó xử khi cứ kêu gào làm chị không lấy được ven. Lí do, vì cô ấy quá mập.

Và cô ấy lải nhải hoài làm chị y tá cũng phát run.

Cô ấy chẳng biết làm gì, chỉ có thể nằm cạnh cái giường ông cao huyết áp và nói chuyện.

Thật không đỡ được cô ấy.

Cô ấy là nhóc phiền phức nhất mà tôi từng gặp cho tới thời điểm đó.

#

Cuối cùng, tôi cũng chứng kiến được cô ấy ghen là thế nào...

8. Chương 22

Tôi có lịch học cả ngày thứ 7 bên Quốc gia, dù học từ đầu năm nhưng tôi chưa bao giờ nói cho cô ấy biết, sợ cô ấy lại mè nheo.

Nhưng không biết sao hôm đó tôi lại nói, còn hẹn trưa hôm đó gặp. Cô ấy nói cần cô ấy chuẩn bị cơm cho tôi không, tôi từ chối, vì như thế sẽ rất kì. Chúng tôi sẽ đi ăn cùng nhau.

Nhưng trưa đó thầy dạy cố, tôi tan khá muộn. Cô ấy chỉ nhắn tin là cô ấy đợi tôi bên ngoài.

Tôi không biết cô ấy đợi tôi bên ngoài bao lâu nhưng khi tôi từ trong khoa đi ra thì cô ấy đang đọc gì đó trong đồng giấy cô ấy cầm trên tay. Nhìn thấy tôi, cô ấy cho vào balo.

Cô gái ngốc này, hình như cô ấy rất trân trọng người như tôi.

Mặt cô ấy vẫn còn tàn tích vụ dị ứng, có lẽ cô ấy ngại, tôi nhận thấy hơi mất tự nhiên.

Cô ấy dẫn tôi đi ăn ở căng tin trường cô ấy, lúc vào lấy phiếu tôi còn chưa kịp rút ví, cô ấy đã rất tự nhiên rút ví trả tiền.

Tôi thích sự hào sảng nhẹ nhàng này.

Đáng lẽ cô ấy nên ngồi đối diện tôi, như thế tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt cô ấy.

Nhưng cô ấy ngồi ngang tôi, có một sự gượng gạo.

Cô ấy đi lấy canh cho tôi, hình như cô ấy không coi tôi là con trai, tôi cảm nhận không phải cô ấy tỏ ra ga lăng mà cô ấy làm những việc đó một cách rất tự nhiên, như đó là chuyện đương nhiên phải thế.

Có phải với tất cả mọi người, cô ấy đều như vậy phải không, tôi rất lo, lo cô ấy sẽ bị người khác lợi dụng.

Cô ấy rất đơn thuần, đơn thuần.

Trước khi về phòng học, tôi có cùng cô ấy đi uống nước, móc khóa hình mặt cười bên mé balo của cô ấy là tôi tặng nhân dịp nô el, hóa ra cô ấy vẫn còn giữ, cô ấy nói, cô ấy chưa tháo ra lần nào dù nó có hơi lấm bẩn.

Trên mặt cười đó có viết chữ, nhưng cô ấy nhất quyết không cho tôi xem, làm tôi tò mò muốn chết, cô ấy nói câu này là cô ấy viết ra để mắng tôi nên không cho tôi xem được.

Lúc chia tay, tôi thấy cô ấy có chút lưu luyến. Nhưng rồi cũng phải về.

Cô bé này...

#

Sau kì thi giữa kì của kì 2 năm nhất, tôi có rủ cô ấy đi chơi cuối tuần để xả stress.

Cô ấy chưa bao giờ từ chối tôi mỗi lần tôi rủ cô ấy.

tôi nói cô ấy đợi ở điểm xe bus gần chỗ tôi vì tôi quyết định sẽ đi xe đạp để ngắm cảnh.

Cô ấy ngồi bên đường, mặc chiếc áo kẻ xanh kín đáo, mắt dán vào quyển sổ, đợi tôi đến.

Cô ấy có cái tật là ngồi sau xe không bao giờ chịu ngồi yên tôi đèo, mà lúc nào cũng ngo ngoáy, cứ loay choi nhìn về phía trước,

dù đã dùng tay ấn nhẹ đầu cô ấy để cô ấy ngồi yên rồi mà vẫn chỉ được một lúc.

Có lúc cô ấy nhẹ nhàng dựa vào lưng tôi.

Tôi thực lòng muốn biết cô ấy đang nghĩ gì.

Thật hết cách, nhà có trẻ con cứ bị vui như vậy.

Tôi chỉ có thể nói là nhẹ nhàng hưởng thụ cảm giác có cô ấy bên cạnh.

Hôm đó là chủ nhật, sau khi gửi xe, tôi mới nhận ra sự thật phũ phàng. Là ngày nghỉ nên lăng bác đông kín, khách thăm quan xếp hàng từ cổng cho đến vào tận công viên bách thảo.

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn tôi, tự nhủ lòng phải kiên nhẫn. Lúc xếp thành 2 hàng, có những người chen lấn hàng để nhanh đến lượt mình, tôi nhìn cô ấy, cô ấy đứng bên cạnh rất tĩnh lặng, rất bình thản, đôi khi cô ấy rất người lớn, làm tôi bối rối không biết phải xử sự ra sao.

Có một đoạn chúng tôi bị tách, cô ấy bị đẩy lên phía trước, tôi không thích, bé con này phải ở bên cạnh tôi. Tôi vẫy nhẹ tay, cô ấy biết điều ngoan ngoãn xuống cạnh tôi.

Sau này, đọc nhật kí năm đó của cô ấy, tôi mới biết rất nhiều điều cô ấy đã che giấu. Nhưng khi tôi biết đã quá muộn.

Tôi không ngờ, cô ấy không biết 72 ô cỏ trong lăng bác mang ý nghĩa gì.

Tre nhỏ, cô ấy gọi là mía.

Nhưng tôi biết cô ấy rất dịu dàng với trẻ con, khi vào bên trong lăng có một bé gái đi lạc hàng, cô ấy đưa 1 con trở lên môi khe suýt rồi nhẹ để bé vào hàng đi trước cô ấy.

Yến Tử, em rất đặc biệt.

9. Chương 23.

Rời khỏi lăng bác, cũng đã tầm giữa trưa, tôi kiếm một cái ghế đá để cùng cô ấy ngồi nghỉ một chút.

Cô ấy xắn tay áo lên cho bớt nóng, ngón tay cô ấy bụ bẫm trắng trẻo, nhìn rất đáng yêu.

Nếu nói chuyện bình thường nhìn mặt thì không sao, nhưng lúc tôi kêu cô ấy quay ra để tôi nhìn thì cô ấy lại trốn tránh.

Cô ấy ngại, quả thật cô ấy không xinh, dáng cũng không đẹp, thỉnh thoảng nói chuyện, tôi biết cô ấy tự ti.

Cô ấy dựa vào vai tôi, hình như cô ấy ngủ, tôi thấy mọi thứ yên bình, cô ấy nói vai tôi rất êm, cô ấy rất thích dựa.

Cô ấy vẫn hay nói, tôi cho cô ấy cảm giác an tâm, khiến cô ấy an yên ở bên cạnh không phải lo nghĩ. Tôi giống như cây trụ chống trời của cô ấy, khi mệt mỏi, cô ấy muốn nghe giọng tôi, cô ấy gọi tên tôi rất nhiều lần, chỉ để nghe tôi đáp dịu dàng " ời"

Được nghe giọng tôi, đó là điều khiến cô ấy yên tâm nhất thế giới, nhưng tôi lại vô tâm quá nhiều. Hiếm khi dành thời gian cho cô ấy.

Tôi dẫn cô ấy đi ăn trưa, quyết định ăn cơm bụi là quyết định sai lầm nhất trong ngày đẹp trời hôm ấy, đồ ăn thì tệ hại, cô ấy chỉ ăn được chút xíu rồi thôi.

Chúng tôi vào công viên bách thảo để nghỉ ngơi, chiều sẽ đi Văn Miếu ở gần đó.

Lúc tôi ra dựng xe thì nghe thấy người bán vé công viên lớn tiếng với cô ấy " Vé xe quan trọng nhất đây này nàng ạ"

hóa ra người bảo vệ đưa cho cô ấy ba vé, 1 vé xe , 2 vé vào cửa. Cô ấy chỉ cầm vé vào cửa mà quên mất vé xe.

Tôi thở dài, chẳng bao giờ có thể yên tâm với cái người này. Cô ấy thấy tôi mắng đưa vé xe cho tôi cầm thì cô ấy có nói một câu:

-Giá trị của cậu chỉ tương đương với 2 ngàn.

Tôi nhìn vào vé, hóa ra vé vào cửa mỗi người là 2 ngàn.

Tôi không chịu kém cạnh, liền ngang đi trước, nói với cô ấy cầm chai nước trong giỏ xe.

Tôi thấy cô ấy gờ nasm đấm.

Khóe miệng tôi không chịu được , khẽ cong miệng cười.

Đợi người này lớn, còn lâu lắm.

#

Tôi vốn không tin có gì là vĩnh hằng, cho đến khi tôi gặp cô ấy.

Lúc ngồi ghé đá trong công viên bách thảo, bên cạnh một cây lớn. Tôi nói với cô ấy là cây cũng có tuổi thọ nhất định, rồi cũng đến một lúc nào đó chết đi, sẽ chẳng có gì là mãi mãi.

Cô ấy chỉ cho tôi thấy những hạt mầm bên cạnh gốc cây, chúng đang nhú những mầm xanh. Cô ấy nói, chúng là hạt của cây lớn này, chúng đang tách vỏ và sẽ lớn lên thay thế cây lớn. Có một hạt nằm hằn trên mặt đất, cô ấy nhẹ nhàng dùng ít đất lấp lên, miệng khẽ nói:

-Đó chính là sự sống vĩnh hằng.

Cô ấy làm tôi ngạc nhiên trong cách suy nghĩ, tôi quả thực không nắm bắt được.

Tình yêu của cô ấy có vĩnh hằng như thế không,

càng ngày tôi càng mơ hồ về con người cô ấy.

#

trên con đường lát đá, tôi dọa cô ấy có con giun dưới chân, cô ấy nhảy dựng lên hốt hoảng.

Cứ nghĩ cô ấy sợ giun nhưng kì thực không phải, cô ấy sợ dẫm phải nó, đó là một mạng sống, cô ấy không muốn sát sinh.

Tôi cũng biết cô ấy thường ăn chay. Cô ấy cũng từng nói với tôi là cô ấy muốn đi tu, nhưng cô ấy nhiều tạp niệm quá, không có duyên nơi nhà Phật.

Hoàng Dương yển, cô tốt như vậy để làm gì, cuộc sống của cô có tốt đẹp hơn không? Hay lại chịu nhiều dằn vặt đau khổ từ những người xung quanh, vì một con vật bé nhỏ mà bật khóc.

Có lúc tôi sợ, sợ quen một người sâu sắc như thế này.

Đó cũng là một phần lí do, khi cô ấy nói thích tôi, tôi đã từ chối mà đáp lại tôi chỉ coi cô ấy là bạn.

Lúc đó tôi thực tâm nghĩ, hi vọng cô ấy sẽ tìm được người thích hợp với cô ấy.

Nhưng duyên phận thật sự khó nói, quá khó nói, cũng giống như cô ấy, riêng chuyện này ,tôi nghĩ thượng đế đã sắp đặt sẵn rồi.

10. Chương 24

Theo đúng lịch trình, buổi chiều tôi cùng cô ấy đi văn miếu, cơ bản tôi có lạc đường nên phải lòng vòng mất mấy vòng.

Trời mùa hè nóng nực, thật khó chịu.

Nhưng tôi sợ cô nhóc đằng sau mệt nhiều hơn là bản thân mình. Biết vậy tôi không đem cô ấy đi cùng nữa.

Hình như cô ấy cũng biết tôi mệt, nên ngồi yên không động đậy nữa.

Tôi quên mang thẻ sinh viên, đành phải dùng vé thường. Cô ấy xếp hàng mua vé cho hai đứa.

Vui vẻ nhìn tôi. Mồ hôi chảy đầy trán,

Đi vào bên trong,lúc đó tôi mới biết cô ấy thích những đồ nhỏ xinh.

Cô ấy nhìn kết cấu những cột gỗ, nói với tôi rằng, để xây dựng được cái này thì phải biết bao công sức, hành hạ nhân dân.

Điều đó là dĩ nhiên, có công trình xây dựng lớn nào mà không dính đến bóc lột, cái chết đâu chứ.

cô ấy, lại đau lòng.

#

Rất nhiều học sinh sinh viên đến đây chụp bằng tốt nghiệp, tôi nhớ đến khoảng thời gian trước kia, khi còn cấp 3 cũng như vậy. Quay sang bên cạnh, cô ấy đang suy tư gì đó.

Tôi dùng một tay ôm lấy cô ấy, cô ấy mắt nhắm bằng, hơi ngả người vào tôi. Có lẽ hơi bất ngờ nên tôi vội buông ra.

Đôi lúc, tôi thực sự muốn ôm cô ấy vào lòng, thật chặt.

Nhưng khi ấy tôi còn trẻ, không hiểu biết, cũng không đủ trưởng thành như bây giờ. Đã qua mất thời gian đẹp đẽ để tôi có thể ngông cuồng một lần.

Nếu quay lại, nhất định tôi sẽ điên vì yêu một lần, hi vọng người đó...

Tôi vẫn nghĩ, tôi có nhiều lựa chọn, bởi quả thật tôi không phải vườn không nhà trống, mà có nhiều người theo đuổi tôi. Thông minh hơn cô ấy, xinh đẹp hơn cô ấy, xuất sắc hơn cô ấy.

và tôi còn trẻ, không nên nóng vội.

Nên thời gian dài đó, tôi đã bỏ lỡ cô ấy.

Thời gian, chẳng thể quay lại quay lại nữa rồi.

#

Lần thứ hai tôi cùng cô ấy đến hồ Hoàn Kiếm, nhưng cảm giác không như lần đầu, chúng tôi suy tư hơn, khoảng cách cũng xa xôi hơn. Cô ấy nhìn xa xa về phía ngọn tháp, sự cô độc của cô ấy, tôi mãi chẳng thể nắm kịp.

Tất cả mọi thứ tôi nói để từ chối cô ấy, tuy không phải là nói dối, nhưng.....tất cả, đều là nguy hiểm khi tôi chẳng hiểu gì về con người cô ấy.

#

Có một lần chúng tôi cãi nhau rất lớn, tôi rất thất vọng về cô ấy, tôi nói với cô ấy rằng người như cô ấy không thể chờ đợi tôi.

Cô ấy hay đi, tiếp xúc rất nhiều người rất dễ rung động, và tôi sẽ chẳng là người cuối cùng cô ấy dừng lại bên đời.

Mọi thứ tôi thấy rất nực cười.

Sự quen nhau tình cờ, lời tỏ tình chóng vánh. Mọi thứ chẳng có gì là mãi mãi.

Cô ấy nói, cô ấy không muốn mất tôi, cô ấy nói có thể để mọi chuyện về ban đầu được không, để cô ấy có thể tiếp tục được làm phiên tôi. Tôi chỉ đáp lại: " Tùỵ cậu".

Lúc đó đã hơn 2 giờ sáng. Tôi bắt cô ấy đi ngủ, tôi thấy cô ấy offline nhưng không biết có chịu đi ngủ hay không. Bởi cô bé của tôi là người hay suy nghĩ, rất hay tự hành hạ mình, làm sao tôi có thể an tâm cho được.

Sau này nhắc lại chuyện này, cô ấy nói mấy ngày sau đó tâm trạng cô ấy rất tệ, mất ngủ triền miên.

Cô ấy bị trầm cảm rất nặng. Cô ấy còn không chịu ăn uống, đó cũng là lần đầu tiên cô ấy biết bỏ ăn bỏ uống vì một người.

Tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, hình như tôi chỉ làm cho cô ấy khổ tâm.

Cô ấy mắng tôi:

- Anh nghĩ ai cũng vô tâm được như anh hay sao? Anh làm cho cả quãng thời thanh xuân đẹp đẽ của em sống như một bà già đau khổ, lúc nào cũng nghĩ là tự mình đa tình. Quả thật, em hồi đó không có mắt nhìn tốt nên mới chọn người như anh. Để bây giờ, thích cũng đã lỡ thích rồi, lại còn sâu đậm như thế này. Ông trời quả thực bất công với em quá.

Tôi nín lặng, ôm chặt lấy cô ấy. Hôn thật lâu lên trán.

-Vợ ơi, tha lỗi cho anh.

11. Chương 25

Hồi đó cô ấy có thắc mắc tại sao anh không thích em, mà vẫn nắm tay em.

Tôi trả lời một cách rất thản nhiên, vì tôi nhất thời rung động.

Tôi còn nói với cô ấy, con gái bọn cậu thật kì lạ, chẳng lẽ cứ nắm tay treu đùa một chút là cho rằng người đó thích mình. Cô ấy yên lặng không nói gì nữa, nhưng sau này tôi mới nhận ra. Nếu không thích thì cũng không được nắm tay treu đùa như vậy, chính đàn ông mới là nguyên nhân khiến cho phụ nữ có cái suy nghĩ đó.

Sau này tôi vô tình đọc lại bài thơ cô ấy làm sau khi nghe tôi nói tôi chỉ nhất thời ,mới biết tôi đã làm tổn thương cô ấy đến mức nào.

Tôi vẫn nhớ những dòng thơ ấy:

" Em tỉnh dậy trong cơn say sè mất

Tim đập rộn ràng khi nhớ tới anh

Và lời người thừa nhận trong đêm

" Em đã làm cho tim anh lạc nhịp"

Nhưng hồi ôi bây giờ còn gì nữa

Những yêu thương trân trọng với chán chường

Anh dập tắt đi bao nhiêu hi vọng

Bởi câu nói” rung động chỉ nhất thời”

Ngày hôm nay em thấy thật vô thường

Không có anh không còn những sầu muộn

Ánh mặt trời buông lơi màn đêm trắng

Để em có thể yêu lấy bản thân mình”

Đây là toàn bộ bài thơ cô ấy làm, có lẽ lúc ấy cô ấy đã muốn buông bỏ tôi, không hiểu lí do vì sao cô ấy vẫn lại tiếp tục kiên trì bám theo tôi đến cùng.

Tôi cũng không biết phải làm sao.

Biết bao cảm xúc suy nghĩ, tôi cứ nghĩ cô ấy mè nheo như vậy là đã thổ lộ hết cho tôi, nhưng ai ngờ, ngoài những điều cô ấy nói ra, thì tôi chẳng biết gì về cô ấy.

Cô ấy tưởng như cốc nước lọc trong suốt, tưởng có thể nhìn thấy hết nhưng thật ra nhìn mãi mà chẳng thấy gì.

Tôi bất lực.

Cô ấy kín đáo quá nhiều.

#

Cô ấy mang theo tâm trạng tệ hại ấy mà đi thực tế ở Mộc Châu của khoa cô ấy, nếu bạn bè không đăng ảnh cô ấy trên timeline của cô ấy thì tôi tuyệt nhiên không biết, sau những ngày đó chúng tôi không hề liên lạc với nhau. Tôi không biết tình trạng cô ấy ra sao. Tôi xem một loạt ảnh, cô ấy nhìn không tươi tắn, sắc khí cũng kém đi nhiều.

Cũng chẳng thể chúc cô ấy một chuyến đi vui vẻ.

Tôi nói chuyện lại với cô ấy là khi cô ấy share tác phẩm của cô ấy lên trên wall, tôi hơi hiếu kì nên vào đọc, thấy cũng hay hay. Nên vô tình vào nhắn tin cho cô ấy, kêu gửi thêm tác phẩm khác đi, rảnh tôi vô đọc.

Lúc đó tôi với cô ấy, chính thức nói chuyện lại.

Tôi không biết lúc đó tâm tình cô ấy như thế nào. nhìn dòng tâm trạng cô ấy đăng lên , tôi biết, nỗi buồn chẳng với đi bao nhiêu.

Cô ấy vẫn những con chữ đầy sâu não, những vần thơ chứa đầy đau khổ tột cùng.

Giá tôi có thể làm cho cô ấy vui vẻ được thì tốt biết bao...

Nhưng cơ hội đó, tôi đang tạo cho những chàng trai khác.

Tôi quả thực là người tốt.

#

Từ sự từ chối thẳng thừng của tôi, cô ấy nói cô ấy đã nghiệm ra một chân lí rất sâu sắc, đó là:

“Dù có nhiều người theo đuổi đến mức nào. Nếu người mình thích mà không thích mình thì tất cả đều vô dụng”.

Lúc tôi trách cô ấy quá tốt bụng, cô ấy cũng nghiêm túc nói với tôi về quan điểm của cô ấy:

” tớ biết, không phải ai tớ quan tâm cũng sẽ bằng lòng quan tâm lại tớ, nhưng hờ hững là việc của họ. Còn từ bi chân thành lại là thói quen của tớ”.

Cô ấy....vẫn mãi như thế.

12. Chương 26

Hè năm nhất, tôi có đăng kí làm sinh viên tình nguyện nhuộm xanh áo blouse phục vụ thi cho học sinh lên thi đại học. Vì Quốc gia bây giờ là tổ chức thi đại học riêng, không thi chung với đợt đại học của cả nước.

Khu vực của chúng tôi là khu nhà K của trường sư phạm.

Lúc ấy là cả tháng trước đó chúng tôi không liên lạc gì với nhau, khi sang đó tôi nghĩ, biết đâu lại gặp cô ấy.

Ai dè, ngay hôm tình nguyện đầu tiên, tôi gặp cô ấy thật.

Khi đó thí sinh đã vào phòng thi, cô ấy đi phô tô tài liệu ở quán đối diện chỗ sinh viên chúng tôi nghỉ mát. Tôi nhìn thấy cô ấy, cảm giác thật khó nói. Tôi giơ tay chào, cô ấy bơ tôi mà quay đi.

Cô ấy lạnh nhạt quá.

Tôi quay ra nói chuyện với mấy anh chị đằng sau, lúc quay lại thì đã thấy cô ấy đang giơ máy điện thoại chụp ảnh tôi.

Biết tôi đã nhìn thấy nhưng cô ấy vẫn hiên ngang chụp, công khai chụp. Làm tôi hơi ngại mà quay đi.

Tưởng cô ấy phô tô xong là ra về, ai dè còn tung tăng ra chỗ bàn phục vụ nước cho thí sinh và phụ huynh uống. Cô ấy cầm một cốc nhân trần, vui vẻ thưởng thức.

Lúc tôi đi khuôn những thùng nước trà xanh để phát cho thí sinh sau khi thi xong thì cô ấy ngồi ăn kem ở cái quán bên tay trái của chúng tôi.

Nhưng cô ấy không ngồi trong quán mà ngồi bên ngoài bậc thang, nhẹ nhàng ăn.

Cô ấy chẳng biết thương tôi gì cả, trong khi trời nóng như vậy tôi phải làm việc, còn cô ấy lại như thế.

Cô ấy vừa ăn vừa nói chuyện với bạn, hình như chẳng thêm quan tâm tôi đang có mặt ở nơi đó.

Tôi có liếc cô ấy vài lần, nhưng chắc cô ấy không để ý.

#

Chẳng có gì là tình cờ.

Đến lúc tối tôi về đến phòng, thấy cô ấy đăng lên khá nhiều ảnh, có những bức ảnh chụp từ đằng sau tôi ở một khoảng cách khá xa. với 1 tí: " Đứng đằng sau lưng cậu lâu như vậy, giá cậu quay lưng lại một lần"

Cô ấy vẫn chọn lựa đứng đằng sau tôi.

Tôi nhìn một lúc lâu trước bức ảnh đó, chẳng biết nên như thế nào, cô ấy tại sao cứ phải làm như vậy. hoàn toàn không cần thiết.

Tôi có chút xúc động , đắn đo mãi, cuối cùng vẫn gửi cho cô ấy một tin nhắn quen thuộc:

" tớ xin lỗi, tại tớ vô tâm quá, tớ không xứng với cậu đâu".

Cô ấy khi đó hiểu từ "không xứng" này giống như tôi đang chế giễu tình cảm của cô ấy giành cho tôi. Cô ấy đau khổ, cô ấy vẫn hay tự ti, câu này chính thức làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy.

Yêu tôi, cô ấy đã mất đi rất nhiều thứ, ngay cả bản thân cô ấy.

Đáng lẽ tôi nên biết, đối với một người bình thường, một nỗi buồn nho nhỏ cũng đủ khiến người ta bứt rứt, còn người nhạy cảm như cô ấy, tất cả nhân lên đến mười lần.

Sự tổn thương của cô ấy, thời gian đó, đều do tôi vô tình gây ra.

nếu không gặp tôi, chắc cô ấy cũng không hụt hẫng đến như thế.

Thật ra không phải lúc đi phô tô cô ấy mới nhận ra tôi mà trước đó cô ấy đã biết tôi sẽ hoạt động tình nguyện ở đó.

Trước đó 1 tuần, thầy giáo dạy môn tin học của cô ấy có nói là quốc gia sẽ mượn phòng học ở nhà K này để thi đợt đầu.

Cô ấy cũng có thể đoán trong số áo xanh đó sẽ có tôi.

Bạn cô ấy đi cùng, có hỏi cô ấy: ” đồng người như vậy, sao Yến lại nhận ra được cậu ta”

Cô ấy đáp: ” Cái này thuộc về cảm giác, giống như có một cái gì đó rất thân thuộc, không cần dùng mắt nhìn, chỉ cần cảm nhận mà thôi”.

Có những bức ảnh cô ấy chụp từ tầng 8 nhà K , tôi bị lùm cây che khuất, tôi chẳng hiểu sao cô ấy thích chụp những bức ảnh vô vị như vậy.

Nhưng cô ấy nói, chỉ cần biết sau lùm cây đó, có tôi ở đó, là được rồi.

Đó là lí do cô ấy xuống gần chỗ tôi phô tô tài liệu, cô ấy muốn tôi biết. Cô ấy cũng đã ở đây.

#

Tôi không biết cô ấy thân thiết với cô bán kem ở chỗ tôi tình nguyện như thế. Sau này khi cô ấy dẫn tôi đi ăn kem ở đó, cô ấy có chỉ chỉ tôi với cô bán hàng nói: ” Là cậu ấy đấy, thế nên cô phải ưu tiên cho cốc đầy đây nhé”

Cô chủ ấy rất vui vẻ gật đầu, lúc đó tôi mới biết, cô ấy hay ăn ở đây, cô ấy kể cho cô chủ bán hàng đó là cô ấy thích một chàng sinh viên tình nguyện năm đó.

cô chủ đó nói, nhiều khi cô ấy hay ra đây ăn lúc buồn, thất thểu. Vì tôi chỉ coi cô ấy là bạn, lần đầu cô ấy bỏ dở cốc kem vì buồn.

” Nhìn đó cảm ba lô thất thểu đi về mà tội nghiệp, lần đầu gặp con bé, con bé toe toét ăn rất nhiều kem chanh, sau đó càng ngày càng thấy nó buồn phiền, tình yêu của tuổi trẻ các cháu thật là.... sau này, đối xử tốt với con bé vào đây”

.

. Cô ấy vốn rất được nhiều người quý, thành ra, tôi như mang trọng tội, phụ bạc cô ấy.

Có ai thương tôi không chứ?

13. Chương 27

Buổi sáng ngày thứ 3 tôi làm tình nguyện ở đó, thì có một chị trong đội đưa đến cho tôi hai chai nước còn lạnh, nói là có một bạn gái gửi cho tôi.

Ngoài cô ấy ra, chắc chắn chẳng còn ai làm những việc như này.

hóa ra hôm trước cô ấy cũng gửi, nhưng tôi lại có việc bận nên không thể đến, chẳng biết số phận chai nước trôi dạt vào miệng ai.

Tôi gửi tin nhắn cho cô ấy, nói cô ấy đừng gửi nữa, dù gì tôi cũng không được uống, anh chị ở đó uống hết rồi.

Cô ấy chỉ ừ, nói lần sau dẫn tôi đi ăn kem bù.

Vì trời khá nắng, tôi lại là người hay ra mồ hôi nên rất mệt. Cô ấy lo cho tôi nên mới mua loại nước có muối để tôi uống.

Nhưng thời điểm đó tôi không hiểu hết được sự chu đáo của cô ấy.

tôi vẫn coi sự chăm sóc tốt bụng của cô ấy là điều dĩ nhiên, tất nhiên cô ấy phải làm như thế.

Cô ấy chúc tôi mỗi ngày, không phải là để cưa cẩm tôi như tôi vẫn nghĩ.

Là cô ấy muốn khi tôi nhận được tin nhắn thì tôi sẽ nhớ đến cô ấy.

Nhưng hình như sự bận rộn của công việc và học hành...đã cuốn tôi đi.

Có lúc, tôi thực sự quên mất cô ấy.

#

Cuối cùng tôi cũng biết được dòng chữ trên hình mặt cười đó, là ” Đáng ngố, tôi ghét cậu”

Cô ấy viết câu này khi chúng tôi cãi nhau, tôi cười cô ấy vì cô ấy là nhà văn mà lại viết sai Tiếng Việt, vốn là ghét chứ không phải ghét, ấy thế mà cô ấy vẫn không chịu nhận mình sai, còn nói là từ ghét nhìn thân thiện hơn ghét.

Cô ấy vẫn không tin mà đi hỏi khắp mọi người, mọi người đều nói là ghét, lúc bấy giờ cô ấy mới chịu thừa nhận mình sai.

#

cô ấy sợ tôi mệt mỏi vì học tập mà cho tôi một câu nói: ” Nếu cậu mệt mỏi quá thì tớ dẫn cậu đi trốn chúng ta sẽ về biển nơi quê tớ, một ngày”

Nhưng tôi nghĩ, sẽ chẳng có ngày đó, bởi vì tôi không có khái niệm chạy trốn trong bất kì tình huống nào.

Có những ngày Hà Nội chẳng có cô ấy, cô ấy biến mất khỏi vòm trời của tôi, cô ấy về với biển, những bức ảnh cô ấy chụp về biển rất đẹp, sóng nước mây trời, thuyền cá xa bờ, lưới chài gỡ cá. Cô ấy thích chụp ảnh, là một lãng khách.

Nhưng lãng khách này vì tôi mà ở lại.

Vốn chẳng ai có thể yêu mãi một người,

chỉ là người đó có vì mình mà ở lại hay không mà thôi.

Tôi là một bến đỗ, còn cô ấy ...là con thuyền chỉ đậu ở bến bờ nơi tôi.

Nhưng chỉ cần một con thuyền ấy, tôi cũng đủ trù phú giàu có.

#

Cô ấy rất sợ mất tôi, cô ấy đã từng nghe câu ” cái gì là của mình thì sẽ mãi là của mình” , tôi cũng tâm niệm câu đấy, thế nên không bao giờ chịu đi tìm cô ấy. Nhưng cô ấy nói, tớ vẫn áp dụng câu đấy nhưng lại sợ, vì nếu tớ đứng yên thì các cô gái khác sẽ không đứng yên, họ đều biết chạy, nếu đột nhiên cậu rung động với họ, lúc đó tớ biết phải làm sao?

Tôi nói cô ấy yên tâm, khi học thì tớ chẳng yêu ai đâu, nhưng cô ấy tất nhiên không an tâm, bởi đó là vấn đề tâm lý, khi tâm mình thích một người rồi, làm sao mà ngăn cản được.

Điều đó lí trí cậu không thể kiểm soát,

tôi có kể cho cô ấy nghe việc tôi chỉ trêu đùa vài câu với cô bạn cùng lớp, ài dè cô bạn đó đổ tôi thật.

Hình như cô ấy nghĩ tôi trăng hoa khi nghe xong câu chuyện, nỗi sợ mất tôi lại tăng lên.

Cô ấy mắng tôi là ” đồ trêu hoa ghẹo nguyệt”.

tôi cười lớn,

dĩ nhiên,

tôi là người có sức hút mà.

14. Chương 28

Đạo này tôi có gặp chút trục trặc, không hẳn là trục trặc mà là một phiền phức nho nhỏ.

Cô bạn hồi cấp 3 của tôi đang điều trị ở bệnh viện nơi tôi làm việc, điều đó chẳng là gì, ừ thì là bệnh nhân, ừ thì là bệnh nhân quen biết nhưng khổ nỗi cô bạn ấy chính là người năm xưa tôi trêu hoa ghẹo nguyệt, lỡ làm bạn ý thích tôi.

Đến bây giờ cô bạn đó vẫn thích tôi, mỗi lần đến khám, đều chỉ đích danh tôi khám, nhất quyết không chịu để người khác.

Chuyện đó đến tai vợ tôi.

Cô ấy ban đầu chẳng có biểu hiện gì là ghen cả, còn biện hộ cho cô bạn đó” Nếu em là cô ấy, nếu không có bác sĩ nữ ở đó thì tất nhiên phải yêu cầu bác sĩ mình quen rồi”

Tôi phản biện cô ấy:

“Theo anh thì ngược lại, để bạn cũ khám, động chạm thân thể thì chẳng phải ngượng hơn sao, thà để người không quen biết.”

Vợ tôi trầm ngâm:

” Ý anh là, cô bạn đó cố tình quay lại quyến rũ anh”

Tôi cười đùa:

” biết đâu được đấy, giờ cô bạn đó xinh đẹp như vậy, body lại rất chuẩn..”

Cô ấy chen ngang, mặt tức tối:

” anh là nam nhân có vợ rồi đấy, chúng ta còn mới kết hôn, anh bỏ kiểu ăn nói đó đi”

Cô ấy ghen rồi.

Nhưng sự việc lại tiến triển một cách tôi không ngờ tới.

#

Sau nhiều lần khám, cô bạn đó cũng có dùng ánh mắt hơi bất bình thường nhìn tôi,

Tôi cố gắng tránh mặt mà nhờ mấy đồng nghiệp khám giúp, nhưng không hiểu sao cô bạn đó lại có số điện thoại của tôi, hẹn tôi đi uống nước để cảm ơn.

tôi từ chối mấy lần lấy cớ bận nhưng hôm đó cô bạn đợi lúc tôi nghỉ làm mời tôi đi ăn trưa, mặt đưng mặt không tiện từ chối.

Tôi đi ăn cùng bạn đó ở một nhà hàng gần bệnh viện,

Đang ngồi ăn, thì vợ tôi nhắn tin đến: ” anh đang ở đâu?”

Tôi hơi ngạc nhiên, có bao giờ cô ấy nhắn tin kiểu kiểm tra này đâu, tôi nhắn lại : ” Ở bệnh viện chứ đâu, anh đang ăn trưa”

.

Cô ấy không nhắn lại nữa, tôi vừa ăn vừa nói chuyện với cô bạn về thời cấp 3. Tôi vô tình nhìn ra bên ngoài, bất ngờ khi vợ tôi đang đứng dưới ánh nắng, tay cầm hộp cơm. Cô ấy đem cơm cho tôi, cô ấy nhìn thấy tôi, lạnh lùng quay đi. Tôi đẩy ghê đứng dậy đuổi theo nhưng cô bạn kia nắm tay tôi kéo lại:

-Cậu đi đâu vậy, còn chưa dùng bữa xong mà.

Điện thoại tôi kêu, là chuông đặc biệt tôi cài khi bệnh viện gọi tới. Là một ca cấp cứu tôi buộc phải quay về viện.

nhủ bản thân tôi về giải thích cho cô ấy sau.

#

Tôi về nhà lúc đêm muộn, tắm rửa xong thì vợ đã đi ngủ rồi. Tôi nằm bên cạnh, ôm lấy cô ấy, khi thấy cô ấy vòng tay ôm lại tôi thì tôi mới giải thích.

-Yến Tử, đừng hiểu lầm, cô bạn đó chỉ mời anh đi ăn trưa để cảm ơn thôi. Anh không nói cho em vì sợ em lại suy nghĩ.

Cô ấy vui đầu vào ngực tôi, khẽ thở dài,

-Em tin anh, nhưng không tin cô bạn anh. Cả buổi nay, em đã rất khó chịu.

-Anh biết,

Tôi nhìn trong thùng rác ở nhà ăn đầy hộp kem là biết tâm trạng cô ấy tệ đến mức nào rồi.

Tôi sợ cô ấy mất niềm tin ở tôi, một lần thất tín, vạn lần bất tín. Chúng tôi lại mới kết hôn, chỉ muốn cùng cô ấy mỗi ngày vui vẻ bên nhau mà thôi.

Cô ấy không nói nữa, tôi biết cô ấy chưa ngủ lại, cô ấy ôm tôi chặt hơn chút nữa. Hình như sao bao năm, cô ấy vẫn sợ mất tôi như ngày đầu,

Người hay suy nghĩ luôn khổ tâm hơn rất nhiều. Tôi không muốn cô ấy bên tôi mà lại cảm thấy bất an như vậy.

Tôi hôn thật lâu lên trán cô ấy.

15. Chương 29.

Nhưng cô bạn tôi không chịu kết thúc ở đây,

Có hôm vợ chồng chuẩn bị đi ngủ, cô ấy dùng điện thoại tôi chơi pikachu, thì có một tin nhắn đến.

Cô ấy luôn tôn trọng tôi nên đưa cho tôi. Lúc đó tôi đang bận tắt máy tính, nói cô ấy xem đi, chỉ có thể là tổng đài mà thôi.

Ai dè, cô ấy xem xong, ném điện thoại vào người tôi, rồi tắt đèn đi ngủ.

Tôi ngớ người, mò cái điện thoại, là cô bạn đó nhắn tin : " chúc anh ngủ ngon"

Tôi chui vô chăn, lời được cô vợ đang ghen ra , dù cô ấy có giẫy dụa thì cũng bị tôi ôm chặt vào lòng:

-Vợ ghen gì chứ, phải vui vẻ lên vì chồng của vợ vẫn có sức hút sau hôn nhân.

Tôi ôm cô ấy, nhắn tin trả lời cô bạn kia:

-Tớ đang ôm vợ, nên ngủ rất ngon. Cậu đừng làm phiền.

Còn kèm theo cái ảnh tôi hôn vợ chúc ngủ ngon.

Sau đó trước mặt cô ấy, anh hùng xóa số người đẹp. Bạn cũ cũng xóa, ai bảo dám làm vợ tôi gét.

Vợ lườm tôi cháy mặt.

#

Nửa đêm , tôi nhận được cuộc gọi, vẫn là cô bạn đó, cô ấy vốn bị viêm dạ dày cấp tính, nay bộc phát bị đau rất dữ dội. La ầm trong điện thoại, vợ tôi cũng tỉnh,

-Có chuyện gì đó?

-Cô bạn đó bị tái phát, gọi cho anh, la ầm ĩ vì đau.

Vợ tôi công tư phân minh, dậy lấy áo khoác cho tôi:

-hôm nọ anh nói cô ấy chỉ sống một mình ở đây, mau đi xem đi, dù gì cũng là bệnh nhân. Nhờ có chuyện gì thì rất nguy hiểm, em sợ xuất huyết lắm. Anh lái xe cẩn thận là được.

Tôi nhìn cô ấy bao dung như vậy, chắc chẳng thể gặp người thứ hai.

-Cảm ơn em đã hiểu cho anh.

Tôi đi ra đến cửa phòng, quay lại nhìn vợ, cô ấy vẫn đang nhìn tôi, tôi lấy áo khoác của cô ấy trên giá, kéo cô ấy đi cùng luôn.

Ngồi trong xe, cô ấy lải nhải,

-Nhất thiết phải làm như thế này không, em tin anh mà.

-Anh cũng tin anh, nhưng không tin cô bạn kia. Anh không muốn vợ mình phải hoài nghi bất cứ điều gì. Anh phải đảm bảo sự trong sạch của anh.

Cô ấy cười.

Quả thật cô bạn đó lên cơn đau dạ dày, tôi cùng vợ đem cô ấy đến bệnh viện. Đợi cô ta nằm yên truyền nước, tôi mới đem vợ tôi đang ngủ gục về nhà.

Thế là mất toi một đêm.

#

Chuyện này lại xảy ra lần thứ hai, nhưng cô ấy không đi cùng, vẫn giục tôi đi xem tình hình.

Nhưng đến lần thứ 3, cô ấy ôm tôi, nói tôi đừng đi có được không?

cô ấy nhất quyết không muốn cho tôi đi, cô ấy không muốn tôi đến chỗ cô bạn.

Điện thoại tôi vẫn reo,

tôi gỡ bàn tay cô ấy ra, quát cô ấy:

-Em quên chồng em là một bác sĩ hay sao, chữa bệnh cho bệnh nhân là chức trách của anh. Làm sao em có thể bảo anh từ chối bệnh nhân đang cần anh. Em nên suy nghĩ lại bản thân đi.

Nói rồi, tôi lấy anh ra ngoài.

Mặc cô ấy tự suy xét lại.

Tôi lái xe đến nhà cô bạn đó, cổng đã mở sẵn, nhưng cô ta không hề bị lên cơn đau, cô ta mặc chiếc váy ngủ mỏng manh rất mát mẻ nằm trên giường đợi tôi đến.

Lúc đó , tôi biết lần này tôi bị lừa:

-Cô không hề bị đau.

Cô ta xuống giường, tiến lại gần chỗ tôi, vuốt áo sơ mi nơi ngực tôi:

-Tiếp cận cậu nhiều như vậy, hôm nay mới không có vợ cậu đi cùng. Đêm nay chúng ta có thể thoải mái rồi. Hải Đăng, tới tận bây giờ tôi vẫn chưa thôi yêu cậu.

Tôi khinh bỉ bạn cũ này của tôi thực sự.

Cô ta kéo tôi ngã xuống giường,

Tiếng cửa phòng mở, vợ tôi xuất hiện.

Cô ấy nhìn tôi trong tình cảnh này, gật gật đầu:

-bệnh nhân đang cần anh.

Cô ấy quay người bỏ chạy.

Tôi gạt cánh tay đang bầu lấy cổ tôi ra mà nói:

-Dù cô có xinh đẹp lên bao nhiêu đi chăng nữa, ngày xưa tôi không thích cô, bây giờ tôi không những không thích cô mà còn khinh bỉ cô. so với bụng mở của vợ tôi thì cô còn kém xa.

-anh..

Tôi đuổi theo vợ...

16. Chương 30.

-Yến tử, nghe anh giải thích đã

Cô ấy đi chân trần, nhất quyết không chịu dừng lại, cô ấy gạt tay tôi ra.

-Tôi không muốn nghe anh giải thích gì hết, mau về với cô bệnh nhân nóng bỏng đang cần anh đi.

Tôi cầm tay cô ấy kéo lại, cô ấy quay người tát tôi.

Nước mắt cô ấy giàn giụa trên khuôn mặt.

Tôi thấy lòng mình tan nát.

Cô ấy khóc, cô ấy lùi xa tôi một khoảng, nước mắt không ngừng, cô ấy vừa dùng tay gạt nước mắt, vừa nói:

-Hải Đăng,,tôi quen anh hơn 7 năm, 7 năm anh học đại học, dù anh có ở bên cô gái nào tôi cũng chẳng thể làm gì... anh biết không đau khổ nhất không phải là ghen, mà đến quyền để ghen tôi cũng không có. Anh không cho tôi bất cứ một danh phận nào, tôi nhìn anh, chỉ có thể cam chịu nhìn các cô gái khác vây quanh anh, bản thân chỉ có thể tự nhủ...nếu anh có chút tình cảm với tôi thì anh sẽ tự khắc tránh xa những cô gái đó. Nhưng anh tất nhiên cũng thích hào nhoáng, gái vây quanh, sao nỡ lòng đuổi hết chứ...

-Yến tử...

-Năm anh tốt nghiệp, anh có biết tôi lên đi theo anh, năn nỉ đồng nghiệp anh để có thể chụp một bộ ảnh lúc anh khám bệnh. Tiếp xúc với bệnh nhân nhiều như vậy,dĩ nhiên tôi biết anh không phải không có cảm giác khi chạm những vùng nhạy cảm của họ. mang danh nghĩa bạn gái anh, tôi càng không có quyền để ghen với bệnh nhân của anh. mà phải cười đầy tự hào, rằng anh đang cứu người. Khi tôi cưới anh, đôi khi chúng ta làm tình, tôi nghĩ, cảm giác khi anh động chạm vào tôi, chắc cũng chẳng khác gì những bệnh nhân ấy. chỉ là anh có quyền sử dụng sâu hơn mà thôi,

-....

-Tôi nhỏ nhen như thế đấy, một lần cầu xin anh, anh nói tôi phải suy xét bản thân. Vì anh, tôi chấp nhận tất cả tôi đều là tôi sai, tôi chẳng có quyền gì cả,rất cuộc, anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? anh, có thực sự....bao giờ yêu tôi lấy một chút. Hay vì tôi bám theo anh bao nhiêu năm trời nên anh mới chấp nhận. Đúng, tôi rất sợ mất anh, sợ từng giây từng phút, ngay cả khi anh ôm tôi, tôi cũng sợ một ngày, anh sẽ rời xa tôi.

-yến tử

-Đừng gọi tên tôi, anh im lặng đi, làm ơn, hãy để tôi yên lúc này.

Cô ấy vò mái tóc, lùi xa tôi,

Nhìn cô ấy đi, tôi thực sự không có sức để mà đuổi theo.

Tôi cũng không có tư cách để mà đuổi theo.

-yến tử, xin lỗi em, anh là thằng tồi...

#

Cô ấy mấy hôm nay không về nhà, điện thoại cũng không hề mang theo, facebook cô ấy hoạt động mấy ngày trước.

Tôi vẫn phải đến bệnh viện đi làm, giờ này, không biết cô ấy đang ở đâu, làm gì. Tôi gọi về cho gia đình hai bên, nói khéo nhưng cô ấy cũng không về bên đó.

Tôi không quen ai là bạn bè cô ấy cả, gọi cho nhà biên tập cô ấy hay gửi bài thì họ nói cũng lâu rồi chưa thấy liên lạc.

Yến Tử, lần này, cô ấy nhất quyết không tha thứ cho tôi rồi.

Tôi về nhà mỗi tối, tôi nhận ra, tôi yêu căn nhà của chúng tôi vì nơi này có cô ấy chùng chùng sống. Thiếu cô ấy, nhà vẫn chỉ là nhà, cũng chẳng khác gì nhà trọ. lạnh lẽo và cô đơn, chỉ là tạm bợ.

Chính cô ấy mới làm nên một căn nhà bền vững, với tiếng dép lê lệt đệt, tiếng dao thái rau, tiếng nồi cơm tỏa mùi gạo dẻo.

Mùi hương của nước xả vải nơi cô ấy phơi quần áo ở ban công.

Nơi cửa sổ đầy những hộp kem cô ấy trồng hoa.

Những tờ giấy ghi chú vàng xanh đỏ cô ấy dán khắp tường, nay hết chất keo rơi xuống sàn.

Kem trong tủ lạnh, mãi chẳng thấy với. nằm im lìm đầy thương tiếc.

Có phải em cũng như chúng, buông tôi rồi phải không?

17. Chương 31.

Thư phòng cô ấy chứa đầy sách, nhưng hiếm khi tôi vào, đó là thế giới của cô ấy.

Tôi tìm thấy cuốn tùy bút cùng một chồng nhật kí có ghi kí hiệu từng năm.

lần đầu, tôi ngồi xuống, xem xét những năm tháng trước đây.

Bên ngoài cuốn tùy bút, xem năm viết là năm cô ấy học năm nhất, cô ấy viết trong những ngày chúng tôi cãi nhau,

” đây là những ngày rất tệ của cảm giác, không thể trải lòng với ai nhưng nếu mình không viết ra thì sợ bản thân bị thương quá.”

Tôi đọc từng chữ từng từ

trang thứ nhất.

” Đôi khi bản thân nghĩ, bớt tốt với người khác một chút, liệu có tốt hơn không?

Chẳng bao giờ chịu nghĩ cho bản thân có mệt không? đã bao giờ thực sự vui vẻ hay chưa?

Chỉ biết lao vào, cố gắng làm tất cả mọi thứ cho người khác, dù biết nếu không làm thì họ vẫn cứ tự làm được thôi.

Thực sự chẳng hiểu sao mình vẫn cứ làm thế!

Nhưng nếu không làm thì bản thân sẽ rất bức rứt khó chịu, càng hận bản thân mình hơn nữa.

Thế nên càng muốn an yên thì càng phải làm cho tốt nhất. Đến lúc tối mịt ,lết về phòng, tuy mệt nhưng lòng thanh thản đến lạ lùng.

Chắc kiếp trước mình nợ họ chưa trả hết nên kiếp này mới lao đao, xiêu vẹo tứ phương.

Nhiều lúc tự bật cười, thấy bản thân mình quá ngốc nghếch.”

trang thứ 2

” Những ngày gần đây Đăng tham gia cuộc thi trên sóng truyền hình là SV, trên trang cá nhân ngập tràn bức hình ở trường quay.

Cậu ấy bận tới mất tới mũi như vậy, biết cậu ấy rất mệt nhưng trong lòng không khỏi trách cứ chút ít tại sao không nhắn tin cho mình.

Cậu ấy vẫn còn thời gian online cơ mà, 1 tin nhắn... mất thời gian đến thế ư?

Nếu lòng người muốn thì đã chủ động nhắn tin lâu rồi.

Nhìn chằm xanh đỏ sáng rồi vụt tắt.

Lòng hụt hẫng vô cùng.

Sao cứ ngốc nga ngốc ngéech hóng một chút tình thương

Chẳng lẽ mình yếu đuối đến mức đó rồi.

Nhớ tết âm lịch, mình có viết một bộ truyện về mình và cậu ấy, cậu ấy đọc nó, ở nơi này mình cảm nhận cậu ấy đang hạnh phúc.

Ai nói trong lòng người không mơ nó thành hiện thực chứ?

Câu chuyện quả thực ngọt ngào, nhưng bây giờ chẳng có nghĩa lí gì! ”

trang thứ 3

” Cái gọi là yêu chẳng phải yêu

Thích chẳng phải thích

Là do bản thân cố chấp mà thôi. Cố chấp không muốn buông, không muốn mất cậu ấy, giá mà mình có thể xem trước tương lai để mà xem mối duyên với cậu ấy có dài đến mức đó không.

Ngày quốc tế phụ nữ vừa rồi, rất nhiều chuyện đau đầu, đến cuối ngày mà một tin nhắn cậu ấy cũng không chúc mình.

Cậu ấy chúc mẹ hay lúc đi học chúc bạn bè thầy cô, chúc bạn gái....

chẳng lẽ trong lòng cậu, người con gái này không có nghĩa lí gì hay sao ?

Biện minh bằng một câu nói tở vô tâm quá rồi mất tích.

Cậu xem tôi là gì trong lòng cậu?

mình bật khóc

giá có ai đó xem tôi thực sự quan trọng với họ?

chỉ có thể đau đầu giấu nỗi cô đơn một mình vào tròng lòng.

Để rồi khi tức giận, bản thân không kìm được mà nói với cậu ấy đừng nói chuyện với tớ nữa.

tất cả chỉ còn lại khoảng không im lặng

khi 2 người im lặng.

tất cả sẽ lạc mất nhau”

Nước mắt tôi rơi đầm trong trang giấy, nỗi lòng của cô ấy, từ lâu đã sâu sắc như vậy,

Tôi sinh ra, cứ nghĩ bản thân chẳng hề vô dụng, nhưng thà không có tôi, cô ấy còn sống tốt hơn vạn lần yếm tử, nói cho anh nghe anh phải làm gì bây giờ, anh là thằng vô dụng đối với em,

đến tận bây giờ, anh vẫn không thể hiểu được em nghĩ gì, nơi em muốn đến, giá như ngày đó...anh không vô tâm như vậy

thì bây giờ, mọi thứ đã khác rồi phải không?

18. Chương 32

tôi lật trang tiếp theo

” Chờ cậu 7 năm

Có phải quá sức không? khi mà 1 hi vọng cậu cũng không cho tôi

7 năm sau , liệu tôi có thể an ổn trong vòng tay người hay 7 năm sau, nhìn lại,

tất cả đã hóa tro tàn

Canh cánh trong lòng, vì tiếc nuôi, vì quá coi trọng cậu
thật khó nói cho mối duyên thừa.

Những tháng ngày sau phải sống như thế nào đây,
biết đâu lại hóa thành Nam Khang thứ hai. Tự sát để thoát khỏi nội tâm đang cáu xé giày vò.
Tôi rất muốn gieo vào lòng cậu một niềm tin
để chờ nó lớn lên và thu hoạch
để cậu mãi nhớ tới tôi
thỉnh thoảng vì thấy có lỗi mà tự dày vò bản thân
để một ngày, cậu sẽ tự tìm tới tôi
nhưng..
điều đó..chỉ nằm trong trang giấy này..”

#

” Tình hình sức khỏe kém đi rất nhiều
Đêm bất an quá, ngủ không nổi, trùm chăn nghe một bản nhạc buồn
Nơi này tôi bị cậu dày vò, ở nơi kia có phải cậu đang ngủ ngon không?
Hình như con gái luôn quy lụy như vậy ấy
chỉ tự làm khổ mình thôi
Điện thoại tháo pin, sợ lúc ngủ quên lại có ai gọi, sẽ mệt mỏi lắm.
Khi tỉnh dậy đã là 9h sáng, đi gội đầu sạch sẽ rồi bước chân ra khỏi nhà.
lòng nặng trĩu

Hôm nay đi làm power point với bạn ở lớp đại học.

Chỉ muốn ôm cậu ta mà khóc thôi.

Hình như trong mắt người khác, tôi chẳng khác gì một con bánh bèo mít ướt và yếu đuối.

Hôm nay tôi nhận ra, bạn này hút thuốc lá, bạn này nói một tuần hút hết nửa bao.

vì đầu óc bạn này căng thẳng quá, tôi chẳng giúp ích được gì.

Muốn rủ bạn này đi ăn tối nhưng rồi lại thôi.

Ai cũng có niềm riêng...”

#

” Cả ngày mình chẳng buồn ăn gì , nhìn gì cũng chán ngán. Gần trưa, ăn vội tấm bánh mì vì muốn hiến máu, có 1 chiếc xe lưu động ở bên ngoài đường. Nhưng khi thử máu, bác sĩ nói bị thiếu máu nhẹ, con không thể hiến hôm nay được.

Mọi thứ thật u ám

Tiết học chiều hôm nay thật nhàm chán, lên thư viện khoa rồi lại về nhà.

Những giấc ngủ chập chờn và bất an quá.

Cứ như vậy, sợ rằng không thể đi hết con đường bảy năm kia

Cứ như mình là một kẻ hèn nhát vậy

Mắt mở nhìn trần nhà

bản nhạc cũ, nghe sao nao lòng vậy? ”

#

” Bản thân đã lạc lối từ đâu?

đến giờ suy xét lại, liệu đã quá muộn rồi không.

giấc mơ của cậu-không có tôi xuất hiện.

giấc mơ của tôi-cậu đã từng làm nam chính

Tôi cũng chẳng đòi công bằng làm gì, bởi trong truyện tình cảm mà nói, ai có lòng, tất sẽ đau khổ hơn.

phòng hôm nay có thêm thành viên mới, là chậu xương rồng bạn thân cấp 3 tặng.Được đặt tên là Xương Nhi. Giờ nó là bạn thân trong thế giới cô độc của mình.

Không biết nó có hiểu lời tôi nói không? nhưng tôi vẫn nói chuyện với nó như một người bình thường.

Tôi cô độc, đến phát điên rồi phải không?

người ta nói, đừng vì cô đơn mà yêu một ai đó.

Cũng đừng vì ai đó mà cô đơn cả đời.

Tôi muốn quay lại thời điểm ban đầu,

không bước lên chuyến xe ấy

không gặp cậu

chúng ta cũng sẽ không có ngày hôm nay..”

#

” Liệu trong thời gian 7 năm đó, có cô gái nào xuất hiện mà cậu lại động lòng không? điều kiện của cậu rất tốt, nếu cô ấy lại thông minh, xinh xắn, dễ thương và hiểu cậu. Nếu cậu muốn ở bên người đó.

vậy khi ấy, tôi phải làm sao?

Thời gian đã rất vô tình, tình cảm càng vô tình với nhân thế hơn.

Chẳng có gì đảm bảo

mình nói với chị họ ở quê, chị ấy ủng hộ mình chờ cậu ấy.

Nhưng chị ấy đâu hiểu được đầu đuôi

mình lại khó nói

thế nên chỉ chấm than 1 dấu vậy thôi

tôi-đã không còn là bé con của cậu ấy nữa rồi...

lang thang trên sân vận động, đông người nhưng không phải là thế giới của tôi.

Tôi không biết khi cậu ấy nhận được tin nhắn thì sẽ như thế nào: xem thường, chán nản, không quan tâm hay mỉm cười?

Tôi đoán cậu ấy chán nản nhiều hơn.

Cậu ấy không hồi âm,

còn tôi, cứ theo thói quen mà gửi vậy thôi”

19. Chương 33

#

” Anh trai đang học công an trong Đà Lạt, bỗng nhiên tuyên bố với tôi là có vợ. là cô bé còn nhỏ hơn tôi một tuổi, tôi có gặp cô bé mấy lần vào tết năm ngoái.

thực sự ban đầu tôi không ủng hộ, bởi cô nhóc ấy thiếu lễ phép. tôi sợ anh chọn lầm người, không phải khổ anh mà khổ bố mẹ ở quê.

Tôi nghe phong phanh cô bé đó bỏ học rồi, tôi hứa với anh là sẽ tìm hiểu cô bé đó..

Tôi thấy anh hay đăng ảnh lên facebook nói đây là vợ mình, chụp những dòng tin nhắn mùi mẫn của hai người. Tôi nghĩ...

Sau này nếu vợ anh không phải là cô bé đó mà là người khác, thì vợ chính thức nhìn thấy thì sẽ như thế nào?

Tôi thích thâm lặng mà vững bền hơn.

Anh sẽ phải học rất lâu, nếu cô bé đợi được anh còn lâu hơn 7 năm nữa.

Nhưng biết sao được, là song phương tình nguyện..

Tôi cũng thực lòng chúc phúc, mong tháng ngày sau an ổn.

Nhìn lại bản thân hiện giờ, sống không ra sống, chết không ra chết..

Có quá thương hại rồi không? ”

#

” Cuốn truyện nhỏ tôi viết về cậu lần đó không biết giờ như thế nào, nhưng giờ nhìn lại, tháng ngày tươi đẹp đó đã trôi xa.

hiện thực

đang khó khăn hơn biết bao nhiêu?

Chung một thành phố, chỉ cần một tiếng ngồi xe là có thể thấy nhau nhưng lòng người lại xa xôi vạn trượng.

Bỏ qua biết bao vòng tay ấm

Để chờ đợi một kẻ chưa từng quay đầu.

Lớn rồi, sao lại hành hạ mình như vậy.

Cuối tuần này đi thực tế, tại một nơi rất xa xôi

Xa cậu

xa cái thành phố làm tôi mỗi mệt

Cảm ơn cậu đã dạy tôi cách lạnh nhạt với người khác.

Tôi nghĩ, sau này tôi sẽ sống một mình thôi, nhận một đứa con nuôi, quan tâm chăm sóc nó. Ngôi nhà của chúng tôi sẽ gần biển, xa nơi ồn ào. Tôi sẽ dạy nó trồng hoa nuôi gà, trồng cho nó một cây nho. Nuôi thêm nhiều thú cưng một chút

Ngày ngày sẽ đi dạo, nô đùa trên bãi biển, cùng ngắm hoàng hôn, bình minh.

Rồi sẽ tìm một người tốt, gả cho nó

còn tôi,

sẽ đứng trên bãi đá, chờ san hô nở hoa,...”

#

Tôi đọc xong cuốn bút kí năm đó của cô ấy, từng mảnh nhỏ tế bào của tôi vụn vỡ tan tành.

tôi nhớ cô ấy, hình ảnh của cô nhóc leo lên xe bus vào ngày mưa.

Tôi lao vào phòng tắm, để nước lạnh xối xả trên đầu, hòa với dòng nước mắt.

Cô ấy mãi chẳng chịu quay về.

#

Mỗi ngày tôi đều đến bệnh viện

đến tối, lại qua thư phòng, đọc lại từng trang nhật kí của cô ấy theo từng năm.

Cô ấy nghĩ tôi rất giỏi và thần tượng tôi,

từ lớp 1 tôi đã đi thi đủ loại học sinh giỏi, cô ấy vốn rất ngố trong trò rubic , có lần vào cửa hàng, tôi thấy rubic lộn xộn màu trông rất ngứa mắt, cô ấy xem đồ ở trong đó nói với tôi, khi tớ quay lại, cậu phải hoàn thành rồi đấy nhé. Nhưng chưa đầy một phút, cô ấy quay lại tôi đã xếp xong. Cô ấy tròn mắt ngưỡng mộ. thật siêu phàm.

Cô ấy tự ti rất nhiều khi đứng bên cạnh tôi,

cô ấy viết trong nhật kí năm đó :

” Cậu ấy giỏi như vậy

nên để người khác bên cạnh, như mình, chẳng phải đối tượng thích hợp”

Quả thật cô ấy bám dai hơn rất nhiều người con gái khác, nhưng cô ấy nói với tôi ” Kiên trì để làm bạn với một người là sai hay sao? ”

Tôi đang dần đi về ngày tháng năm đó của cô ấy.

Có những ngày cô ấy đứng bên lề đường, nhìn dòng xe lướt qua. Cô ấy cứ đứng lặng như thế,

lúc đó cô ấy rất muốn có ai đó nắm lấy bàn tay dắt cô ấy sang đường.

cô ấy đã cô độc quá lâu rồi.

#

tôi đã để cô ấy một mình quá lâu rồi.

Yếu tử, tôi phải làm gì để bù đắp cho em đây, tôi cứ nghĩ tháng ngày sau có thể bù đắp 7 năm ấy. Nhưng kì thực, tôi càng ngày càng nợ em.

Nợ em chân tình quá lớn

Đến bao giờ tôi mới làm cho người con gái thiếu cảm giác an toàn là em được an yên bên cạnh tôi đây.

20. Chương 34.

Hôm nay tôi quyết định xin nghỉ làm một vài hôm để đi tìm cô ấy, bất luận thế nào tôi cũng không muốn để cô ấy một mình chịu tổn thương nữa.

Quả thực tôi không biết cô ấy ở đâu, chỉ có thể nghĩ đến một nơi là biển, nơi cô ấy đã từng nói đem tôi đi trốn.

Khi tôi từ viện về thì phát hiện có mùi khói trong không khí.

Hơi giạt mình, trong thư phòng còn nguyên một đồng tro.

Cô ấy đốt tất cả tập tùy bút, nhật kí trong mấy năm có liên quan tới tôi.

Cô ấy biết tôi đã đọc nó,cô ấy thực sự muốn cắt đứt hết tất cả, cả kí ức, cô ấy cũng muốn xóa đi hết.

trên bàn có một tờ giấy gửi cho tôi.

là một câu " Nhân sinh khó cưỡng cầu, mọi điều tốt đẹp họa chăng còn tình sẽ thấy nhau, my sunshine"

#

Tôi đi tìm cô ấy, bờ biển Hải Lý đã khác xưa nhiều, nhà thờ đổ năm đó bị nước ăn mòn, nay chỉ còn một chút ngập trong nước mà thôi.

Cô ấy, liệu có ở đây không?

gửi lời gió biển, xin lỗi đã làm tổn thương em

gửi lời gió biển, xin lỗi đã bao lần vô tâm'

gửi lời gió biển, xin lỗi đã yêu em không đúng cách...

Bờ biển dài heo hút, gió thổi lồng lộng, nước mắt tôi chẳng biết vì sao lại rơi ra như vậy...

tôi nhớ cô ấy,tôi bất lực trước nỗi nhớ của chính mình.

Cô ấy ngồi bó gối trên bờ cát, mắt nhìn ra xa, bóng dáng cô ấy càng cô độc nhỏ bé.

cô ấy nhìn thấy tôi, cô ấy đứng dậy.

khoảng cách này, tôi nhất định phải vượt qua.

Cô ấy nhìn tôi chăm chú, có phần chán ghét.

-Anh tới đây làm gì?

rất nhiều điều muốn nói trong xa cách , nhưng hiện tại có thể nhìn thấy người, tôi chẳng thể thốt lên lời.

Cô ấy không cho tôi ôm, nhưng sức của cô ấy cũng chẳng thể làm gì, cô ấy dùng tay đẩy tôi ra, cắn thật mạnh vào tay tôi.

Nghiến hết sức lực của cô ấy,

-Em cứ đánh ,cứ cắn, mắng chửi anh thế nào cũng được, nhưng xin em, tha thứ cho anh lần này được không?

Cô ấy nghiến đến khi mệt, tay tôi in vết răng sâu , có phần rướm máu.

Nhưng nhìn cô ấy, trái tim tôi còn đau hơn.

Cô ấy lắc đầu:

-Anh về đi, tôi mệt mỏi rồi, để tôi yên...

-em thực sự lơ buông anh sao/

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi:

-Anh từng là ngọn đèn của tôi, là ánh nắng của tôi. Chính vì ngày đó tôi không đủ dũng cảm để buông anh, thế nên tôi mới chịu đủ sự dày vò như thế này. anh có hiểu không?

Tôi khóc, khóc trước mặt khuôn mặt lạnh tanh của cô ấy:

-Bây giờ, em đủ dũng cảm rồi sao?

Cô ấy yên lặng, sự yên lặng tan nát.

Nước mắt lăn dài trên gò má cô ấy,

tay cô ấy buông thõng, cô ấy quả thật mất hết sức lực rồi.

Tôi ôm lấy cô ấy, lau nước mắt cho cô ấy, rồi lại ôm lấy cô ấy thật chặt:

-Yến, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, mất rất nhiều thời gian mới có thể bình ổn đến với nhau, xin em, đừng buông anh được không, anh muốn cùng em trải qua những ngày bình dị, an ổn đến già, năm tháng bình an. Đời dâu bé như vậy, không có em, cũng chẳng còn nghĩa lý gì.

-.....

-Nếu không lỡ buông tay nhau, thì xin em, cùng nhau một lần cố gắng.

ánh nắng của em, mãi chỉ thuộc về em mà thôi.

Tôi thấy cô ấy run rẩy trong lòng tôi, tôi khẽ đẩy cô ấy ra, dùng ngón tay mà cô ấy vẫn khen thon dài, đan mãi không muốn rời mà lau nước mắt cho cô ấy:

-Đừng khóc, anh đau.

Tôi cúi xuống, hôn lên bờ môi cô ấy.

Bờ cát dài, tôi công cô ấy, cùng ngắm hoàng hôn.

you are my sunshine

my only sunshine

you make me happy

when skies are grey

you'll never know dear

how much I love you

please don't take my sunshine away

the other night dear

when I lay sleeping

I dreamed I held you in my arms

when I awoke dear

I was mistaken

so I hung my head and I cried

you are my sunshine

my only sunshine

you make me happy

when skies are grey

you'll never know dear

how much I love you

please don't take my sunshine away

you are my sunshine

my only sunshine

you make me happy

when skies are grey

you'll never know dear

how much I love you

” Anh biết không? năm tháng dài đó, em đã nghe rất nhiều lần bài mùa em chờ anh của liu shi shi:

đợi mùa hè rồi đến mùa thu

Và đợi mỗi mùa tiếp theo
phải đợi đến khi trăng tròn hẳn
chàng mới về bên thiếp
có cần gặp lại nữa không?
chẳng có cách nào, vẫn cứ nhớ nhung
đột nhiên muốn nhìn thấy gương mặt chàng
một cảm giác quen thuộc
không nắm tay nhau cũng có thể cùng nhau dạo bước giữa phong sương gió tuyết
không thể gặp nhau cũng đêm ngày nhớ mong
chẳng biết nói thế nào
chỉ muốn nói cho chàng biết
thiếp thực sự vẫn ổn
yêu một đời thương một kiếp
thiếp cũng sẽ đợi chàng đến già
chỉ muốn nói cho chàng biết
chẳng buồn xuống cũng chẳng thể nào quên được
nụ cười của chàng và những điều tốt đẹp của chàng
là điểm tựa dịu dàng cho thiếp.”

....

bên nhau trọn đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-toi-co-ay-la-nha-van>